

Hồi 23

**TRƯỚC NGƯỜI NGỌC: BỘC LỘ ẨN TÌNH
CHẠM CAO THẠCH RỖ NGƯỜI BẮC CƯƠNG**

Dưới ánh trăng mờ ảo đang chiếu soi nhợt nhạt khắp một vùng rừng núi cô tịch, hai bóng nhân ảnh đang loang loáng lao đi bỗng dừng lại.

Một giọng nói thanh tao xuất phát từ một trong hai bóng nhân ảnh nọ bỗng cất lên:

- Sao đại ca không đi nữa? Thạch Phong Thành Chi Thước được đại ca cất giấu ở gần đây ư?

Giọng thứ hai là giọng nói trầm trầm của một nam nhân liền đáp lời:

- Không phải ở đây ! Chỉ là sắp đến thôi ! Ta phải dừng lại vì có nhiều điều nghi vấn, ta muốn nghe muội giải thích.

Nữ nhân nọ lại lên tiếng:

- Đại ca muốn giải thích điều gì?

Nam nhân liền hỏi:

- Chủ nhân của lệnh tôn là ai? Tại sao lệnh tôn và tam vị huynh đệ kết nghĩa lại đặt kỳ vọng vào chuyến đi vào Thạch Phong Thành của ta đến vậy?

Nữ nhân nọ thở ra nhẹ nhẹ:

- Đại ca đã biết rồi, cần gì phải căn vặn muội? Gia phụ đã nghiêm cấm muội làm sao dám nói tất cả cho đại ca?

Nam nhân kia bực dọc kêu lên:

- Vì ta biết rõ nên ta phải đợi đến lúc này mới hỏi muội. Điều nghi ngờ này ta đã canh cánh bên lòng suốt thời gian lưu ngụ tại Hắc Lâm Kỳ trận với lệnh tôn. Muội không thể giải thích sơ lược cho ta nghe sao?

Nữ nhân nọ ngẩng đầu lên nhìn nam nhân kia. Dưới ánh trăng tuy là mờ ảo nhưng diện mạo xinh đẹp tuyệt trần của nữ nhân nọ vẫn lộ rõ mồn một.

Nàng ta giương đôi mắt trong vắt như nước hồ thu vừa nhìn vào nam nhân kia vừa ai oán hỏi:

- Đại ca sao lại gây khó khăn cho muội? Muội không nói được, thật mà !

Trước giọng nói ai oán của mỹ nhân, đến lượt nam nhân nọ phải ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm đầy trăng sao.

Gương mặt tuấn tú của nam nhân tuy không hề có biến đổi, nhưng giọng nói của chàng ta có phần nào uất nghẹn:

- Ngọc Hà muội ! Không phải là ta gây khó khăn cho muội như muội nghĩ đâu. Chỉ có điều ta đã từng mơ hồ rằng không chừng mục đích của lệnh tôn có phần giống với mục đích của ta. Nhưng thật đáng tiếc, chuyện của ta do quá đỗi mờ mịt nên ta không dám nói ra dù là nửa lời. Ngược lại, lệnh tôn Vũ Văn và Mã tiền bối thì cứ bí bí ẩn ẩn, không chịu giải thích rõ cho ta nghe. Cứ như song phương đang lâm cảnh đồng sàng, nhưng lại dị mộng, cùng một mục đích nhưng lại thực hiện riêng lẻ theo hai đường.

- Chuyện của đại ca như thế nào mà bảo là mờ mịt? Đại ca không chịu nói thì đâu thể trách được gia phụ và Nhị bá bá cũng không nói.

Thở ra một hơi dài nảo ruột, trang nam nhân nọ vừa nhìn vào mặt Ngọc Hà mỹ nhân vừa thuật chuyện:

- Nếu muội không sợ nhảm tai thì nghe đây. Ta là Viên Kỳ Hải và phụ thân ta đương nhiên cũng họ Viên. Nhưng có một điều khiến ta lại nghĩ ta không phải họ Viên.

Ngọc Hà mỹ nhân chợt kêu lên, xen vào:

- Sao lạ vậy, đại ca? Có điều gì khiến đại ca phải nghi ngờ về điều này?

Viên Kỳ Hải không đáp mà lại hỏi ngược lại:

- Theo muội, vì lý do gì một người không hề biết võ công như phụ thân ta, trước lúc chết lại lẩm bẩm ba chữ Thạch Phong Thành?

Ngọc Hà nhanh nhẩu đáp lại:

- Chắc chắn lệnh tôn thuở sinh thời đã từng nghe ai nói đến nên mới biết.

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Suốt đời gia phụ chỉ biết lo chăm sóc một mảnh vườn ở sau nhà, gia phụ có đi được đến đâu mà biết địa danh này?

- Nếu vậy, có khi lệnh tiên tôn đã từng là nhân vật thuộc giới giang hồ. Vì muốn che mắt thù gia nên phải ẩn lánh và chấp nhận cuộc sống an cư lạc nghiệp như một thường nhân. Điều này vẫn thường xảy ra kia mà.

Viên Kỳ Hải lại lắc đầu:

- Gia phụ không hề biết võ công và cũng chưa một lần nào để lộ việc phải ẩn lánh gia thù.

- Hoặc lệnh tiên tôn đã bị kẻ thù phế bỏ võ công thì sao?

- Cũng không phải. Vì nếu có không lẽ gia phụ không muốn ta tìm cách báo thù?

Trầm ngâm một lúc, Ngọc Hà chợt hỏi:

- Trước lúc nhắm mắt, ngoài ba chữ Thạch Phong Thành, lệnh tiên tôn còn trăn trối điều gì nữa không?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Nói thêm thì không có. Nhưng lúc đó gia phụ có trao cho ta một vật.
- Là vật gì?

Viên Kỳ Hải đưa tay xuống chân và lấy từ xà cạp ra một chiếc nhẫn bằng sắt có chạm hoa văn tinh tế (thiết chỉ hoàn). Viên Kỳ Hải đáp:

- Là vật này !

Xem qua vật đó một lượt, vì không nhận ra lai lịch của thiết chỉ hoàn, Ngọc Hà vừa trả lại cho Viên Kỳ Hải vừa hỏi:

- Lệnh tiên tôn làm như vậy là có ý gì?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Ta chỉ có những ước đoán mà thôi. Chắc chắn gia phụ muốn ta phải tìm đến Thạch Phong Thành. Vì địa danh này chỉ có giới giang hồ am hiểu, mà gia phụ lại không thuộc giới này, ta đoán ta không phải họ Viên.

Ngớ người ra, Ngọc Hà kêu lên:

- Đại ca đoán như vậy có khi nào là quá vô đoán không?

Viên Kỳ Hải thở dài:

- Đôi khi ta cũng nghĩ như muội. Nhưng nếu không hề trần trối một điều gì khác ngoài ba chữ kinh thiên động địa này. Hơn nữa, tại gia trang ta có nhìn thấy một bàn hương. Nhưng thay vì để phụng tự tổ tiên hay tiện mẫu vốn đã khuất núi từ lâu thì lại phụng thờ một bức di họa hình của một trang hiệp khách.

Ngừng lời một chút, Viên Kỳ Hải lại nói:

- Theo ta, nếu gia phụ có biết đến Thạch Phong Thành thì là do trang hiệp khách này nói lại. Còn ta thì lại có liên quan đến trang hiệp khách đó, liên quan đến thiết chỉ hoàn và cũng liên quan đến những bí ẩn trong Thạch Phong Thành.

- Lệnh tiên tôn vì sao mà chết? Cái chết của lệnh tiên tôn có điều gì bất bình thường hoặc đáng ngờ không?

Viên Kỳ Hải thoáng có nét buồn khi nghe Ngọc Hà nhắc đến việc này:

- Không ! Như mọi thường nhân, gia phụ sau một cơn bạo bệnh rồi mới mất.
- Vậy trong thời gian đó, lệnh tiên tôn không một lời nói nào đề cập đến lai lịch của đại ca sao?

Viên Kỳ Hải cười buồn:

- Cũng không! Hoặc do người không muốn nói hoặc lúc đó bản thân ta còn nhỏ, chưa đủ lý trí để hiểu nên người ngại không nói.

- Hoặc giả không phải như đại ca nghi ngờ, vì không có gì để nói nên lệnh tiên tôn mới không nói?

Viên Kỳ Hải thở dài:

- Cũng có thể. Tuy nhiên ba chữ Thạch Phong Thành phải giải thích như thế nào đây?

Không thể giải đáp được câu hỏi này của Viên Kỳ Hải, Ngọc Hà bèn hỏi lảng sang vấn đề khác:

- Có phải vì thế mà đại ca quyết lòng phải đi vào Thạch Phong Thành?

Viên Kỳ Hải lẳng lặng gật đầu:

Ngọc Hà buồn bã lên tiếng:

- Đúng như đại ca đã nói, câu chuyện của đại ca quả là mơ hồ, mờ mịt ! Muội nghĩ, dù đại ca có nói ra cho gia phụ hoặc Nhị bá bá nghe, chưa chắc có ai tin.

Nhìn vào Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải chợt hỏi:

- Ý của muội là muội sẽ không giải thích gì cho ta nghe?

Ngọc Hà cúi đầu:

- Đại ca đừng trách muội. Muội không phải vì không tin đại ca, mà là muội không thể nói được. Sao đại ca không chờ đến lúc hoàn hành xong việc nhập Thạch Phong Thành rồi hỏi thẳng gia phụ?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Có lẽ phải như vậy thôi. Ta đâu còn cách nào khác. Đi nào, muội.

Ngọc Hà kinh ngạc:

- Phải đi nữa ư? Còn bao lâu nữa đại ca?

Viên Kỳ Hải đưa tay chỉ về phía trước rồi trấn an:

- Ngay phía trước kia rồi. Muội có nhìn thấy ngôi cổ tự đó không? Đêm nay chúng ta đã có chỗ trú thân rồi, đỡ cho muội phải vất vả như những ngày qua.

Nói xong, Viên Kỳ Hải liền đi trước dẫn đường cho Ngọc Hà.

Nhưng khi còn cách Lâm Sơn Tự ngoài mười trượng, Viên Kỳ Hải bỗng dừng lại.

Ngọc Hà buột miệng nói:

- Có gì bất ổn sao, đại ca?

Viên Kỳ Hải khe khẽ đáp:

- Bên trong Lâm Sơn tự có người.

- Chuyện đó đâu có gì là lạ? Một ngôi miếu tự bề thế như thế này làm gì không có người lưu ngụ để chăm sóc?

Viên Kỳ Hải lắc đầu, khẽ giải thích:

- Bình thường thì đúng như lời muội nói. Nhưng ở Lâm Sơn tự lại không phải như vậy. Trụ trì của Lâm Sơn tự là Thông Hư đại sư đã quay về Thiếu Lâm phái từ lâu rồi, nơi này phải không có người mới đúng. Ta không hề chờ đợi điều này.

Ngọc Hà thản nhiên nói:

- Có thì có. Chúng ta cứ đường hoàng đến gõ cửa và xin tá túc. Sau khi đại ca thu hồi lại Thạch Phong Thành Chi Thuộc, chúng ta lại đường hoàng lên đường. Đại ca sợ gì chứ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải căn dặn:

- Đành phải hành động như muội thôi. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đề phòng. Theo ta nếu bên trong Lâm Sơn tự không phải là bọn thảo khấu ẩn nấp thì cũng là những nhân vật giang hồ. Chúng ta không nên gây sự thì hơn.

Viên Kỳ Hải bắt đầu tiến dần về Lâm Sơn tự, có Ngọc Hà chậm bước theo sau.

Khi còn cách Lâm Sơn tự khoảng ba trượng, một âm thanh từ bên trong bóng xế màn đêm bay ra :

- Dừng lại ! Ai đến đây? Hãy xưng danh.

Nhiều mày kinh ngạc, Viên Kỳ Hải với thần hồn bất định kêu lên:

- Có phải Cao đại huynh không? Sao Cao đại huynh có mặt ở đây?

Vút !

Vút ! Vút !

Một trước, hai sau, ba bóng người lần lượt từ bên trong Lâm Sơn Tự lao ra.

Đúng như nhận định của Viên Kỳ Hải, nhân vật lao đến trước là Cao Thạch, đại đệ tử của Tiêu minh chủ. Còn hai nhân vật hiện thân sau đó chính là hai Giáp Sĩ Hộ Sảnh, hai trong nhị thập tứ tinh tú, hộ vệ luôn về Tiêu minh chủ.

Không nhận ra Viên Kỳ Hải là ai, Cao Thạch sau khi nhìn chăm bắm vào Ngọc Hà mà không hề giữ ý mới hỏi Viên Kỳ Hải:

- Thiếu hiệp là ai? Sao lại gọi bản nhân là đại huynh?

Viên Kỳ Hải tuy có điều hiềm khích với Cao Phi, nhị đệ của Cao Thạch, nhưng vẫn thản nhiên đáp lời Cao Thạch:

- Đệ là Viên Kỳ Hải. Cao đại huynh không nhận ra đệ thật à?

Cao Thạch chợt nhe răng, để lộ một nụ cười đầy tà ý. Sau đó, Cao Thạch vùng cười lớn:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Quả là ý trời. Tất cả đều do thiên ý cả mà ! Ha ... Ha ... Ha ...

Lộ vẻ khó chịu, Ngọc Hà tiến lên và đứng sát vào Viên Kỳ Hải. Ngược lại Viên Kỳ Hải vẫn bình thản chờ Cao Thạch thôi cười mới lên tiếng hỏi:

- Cao đại huynh sao lại bảo là ý trời? Dường như Cao đại huynh có phần đặc ý khi nhìn thấy đệ vậy?

Không vội đáp lại, Cao Thạch khẽ vẩy tay làm hiệu và kêu lên:

- Đệ Nhất ! Hãy gọi mọi người ra cả đây. Chúng ta gặp may rồi.

Một trong hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền quay người bước vào trong.

Đang khi đó, Viên Kỳ Hải vẫn bình thản nghe Cao Thạch cất vấn:

- Người đoán đúng đấy, Viên Kỳ Hải! Ta đang muốn tìm người là để hỏi một vật. Thạch Phong Thành Chi Thước đâu?

Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh kia đã quay lại. Theo sau hắn là mười nhân vật nữa cũng là Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Chờ khi vòng người gồm mười hai Giáp Sĩ Hộ Sảnh đã nguyên vị, vây kín Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà vào giữa. Viên Kỳ Hải thản nhiên hỏi lại:

- Không phải trước kia đệ đã giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho lệnh sư rồi sao?

Cao Thạch sa sầm nét mặt và gầm lên:

- Đó là vật giả. Người tưởng gia sư không biết sao?

Viên Kỳ Hải vờ ngạc nhiên:

- Giả? Lệnh sư dựa vào đâu mà bảo đó là vật giả.

Cao Thạch cười lớn:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Chính gia sư đã đi vào Thạch Phong Thành. Nhờ đó mới phát hiện được thủ đoạn của người. Người không thể nào chối được đâu.

Viên Kỳ Hải vẫn ngạc nhiên, và lần này là ngạc nhiên thật sự:

- Lệnh sư đã đi vào Thạch Phong Thành? Làm sao vào được? Lệnh sư có họa đồ Thạch Phong Thành à?

Đang đặc ý, Cao Thạch chợt tắt tịt khi nghe Viên Kỳ Hải nói. Để khóa lấp, hắn bỗng quát lên:

- Làm sao vào được đó là việc của gia sư chứ không phải việc của người. Người chỉ cần trao vật thật ra đây là được rồi.

Viên Kỳ Hải theo m.ach suy nghĩ vẫn lẩm bẩm:

- Trước sau hai mảnh họa đồ đều do Bắc Cương môn hạ đoạt mất. Không lẽ Tiêu minh chủ đã âm thầm đoạt lại và âm thầm do tìm bí ẩn ở Thạch Phong Thành?

Cao Thạch bỗng quát tướng lên:

- Viên Kỳ Hải ! Người nhất định không giao vật ra ư? Ta không còn nhẫn nại được nữa đâu.

Viên Kỳ Hải chậm rãi lắc đầu:

- Nhận được vật là lệnh sư? Cho là thật rồi lại cho là giả cũng là lệnh sư. Cao đại huynh không nghĩ rằng đã dồn ép tại hạ sao?

Đanh giọng lại, Cao Thạch nạt hỏi:

- Lần cuối cùng, ta hỏi ngươi có chịu giao vật ra không?

Ngọc Hà không sao nín nhịn được nữa liền lên tiếng xen vào:

- Bọn ta không giao thì sao? Ngươi và bấy nhiêu tên thuộc hạ đây liệu có đủ để uy hiếp bọn ta không?

Hướng cái nhìn đầy tà ý về phía Ngọc Hà, Cao Thạch bảo:

- Đủ hay không rồi nàng sẽ biết? Lên !

Sau tiếng hạ lệnh của Cao Thạch, mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh đang vây quanh liền tủa lên một lượt.

Ngọc Hà lạnh lạnh nạt lên:

- Hừ ! Ngươi bảo bọn chúng tiến lên còn ngươi sao lại lùi? Hạng vô sỉ như ngươi có chết cũng là đáng. Xem đây.

Vút !

Với bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang, Ngọc Hà chỉ sau hai lượt đảo người đã lao qua khỏi vòng người và tiếp chiêu đánh vào Cao Thạch.

Cao Thạch không những không sợ mà còn cười lên khanh khách:

- Hắc ... Hắc ... Hắc ... ! Là do nàng tìm đến ta đấy nhé ! Vậy thì đừng trách ta. Đỡ !

Vù ...

Do đã rõ bản lĩnh của Cao Thạch, nên Viên Kỳ Hải hoàn toàn yên tâm để cho Ngọc Hà giao đấu với hắn. Huống chi Ngọc Hà là ái nữ của Vũ Văn Như Hóa, một nhân vật xem ra có bản lĩnh trội hơn lão nhị Mã Bình, công phu sở học của Ngọc Hà đương nhiên phải cao thâm.

Nhưng khó là khó cho Viên Kỳ Hải, bây giờ là bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh, những nhân vật vì ngưỡng mộ uy danh của Tiêu minh chủ nên tự nguyện làm giáp vệ cho Minh chủ.

Giữa Viên Kỳ Hải và Tiêu minh chủ tuy có mâu thuẫn hoặc hiềm khích thì đâu có liên quan gì đến bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Do đó Viên Kỳ Hải không thể tận lực giao đấu với bọn họ.

Ngược lại, quân lệnh như sơn, bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh vì tuân theo mệnh lệnh của Cao Thạch, là cao đồ của Tiêu minh chủ. Bọn họ không thể không tận lực.

Giữa vòng vây của mười hai người, là cao thủ của các môn hội bang phái trên giang hồ hợp lại, Viên Kỳ Hải không tận lực có khác nào tự chuốc họa vào thân?

Cuối cùng, Viên Kỳ Hải chỉ biết dựa vào Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để vừa tránh mọi chiêu thức lợi hại của mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh vừa cất tiếng kêu gọi họ:

- Chư vị nên tự suy xét lại. Tại hạ không là công địch của võ lâm. Cũng không có thù oán gì với Minh chủ. Việc tại hạ ly khai Chính Nghĩa Sảnh và còn giao Thạch Phong Thành Chi Thuộc lại cho Minh chủ. Không rõ chư vị có rõ hay không? Vì lẽ gì chư vị muốn tại hạ phải đối địch cùng chư vị?

Vốn đã có hơn một năm trường cùng chung sống ở Chính Nghĩa Sảnh, giữa Viên Kỳ Hải và bọn Nhị Thập Tứ Giáp Nghĩa đầu sao cũng có chút hiểu biết.

Vì thế Viên Kỳ Hải vừa dứt lời, vị đệ nhất giáp sĩ liền lên tiếng:

- Viên huynh đệ ! Bọn ta chỉ biết hành sự theo mệnh lệnh, từ lâu hãn huynh đệ đã biết rõ điều này. Đối địch với huynh đệ, bọn ta thật tình không muốn. Mà kháng lệnh, bọn ta càng không muốn hơn. Tại sao huynh đệ không buông tay, rồi theo bọn ta đến gặp Minh chủ, chờ Minh chủ phát lạc, như thế có phải dễ cho bọn ta đồng thời là dễ cho huynh đệ hơn không?

Họ có lý của họ, và việc Viên Kỳ Hải không chấp thuận hành động theo lời này cũng có cái lý riêng của Viên Kỳ Hải.

Viên Kỳ Hải chỉ biết cười trừ và tiếp tục vận dụng bộ pháp để tranh chiêu mà thôi.

Đang khi Viên Kỳ Hải chưa có hành động gì rõ ràng thì ở phía bên kia có tiếng kêu thất thanh của Ngọc Hà vang lên rõ mồn một.

Soạt !

- Ái ! Ác tặc ! Người là thế nào của bọn Bắc Cương? Sao người lại biết tà môn công phu Hắc Sát Phi Trảo?

Bốn tiếng này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải, tâm trí của chàng như được muôn ngàn tia nắng chiếu rọi vào.

Viên Kỳ Hải bỗng nạt lên:

- Tại hạ cam đắc tội.

Vút !

Bằng một động tác lăng không tuyệt mỹ, Viên Kỳ Hải như hóa thành một vệt khói mờ và lướt quanh trên thân của mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh.

Phịch ! Phịch ! Phịch!...

Bằng thủ pháp cách không điểm huyết, mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền ngã lăn ra do bị Viên Kỳ Hải chết trụ huyết đạo.

Nhanh như tên bắn, Viên Kỳ Hải uốn người chuyển hướng lao về phía Cao Thạch.

Và ngay trước mắt đang mở thật to của Viên Kỳ Hải, rõ ràng Cao Thạch đang giương hữu thủ với năm ngón tay khoằm khoằm để thi triển Hắc Sát Phi Trảo, một tà môn công phu chỉ có bọn Bắc Cương môn hạ luyện mà thôi.

Ngay khi ngọn trảo của Cao Thạch sắp sửa vồ vào huyết Nhũ hoa của Ngọc Hà, một chiêu thức chỉ có hạng thô bỉ mới dám dùng đến, Viên Kỳ Hải nộ khí xung thiên gầm lên cực to:

- Cao Thạch to gan. Dám luyện tà công của Bắc Cương môn hạ. Đáng chết.

Vù ...

Phát hiện sự xuất hiện và can thiệp của Viên Kỳ Hải, nở một nụ cười ác độc, Cao Thạch khể nghiêng người và hoán đổi chiêu thức.

Hắn hướng hữu trảo vào Viên Kỳ Hải còn tả thủ thì khế vồ vào hậu tâm của Ngọc Hà.

Víu ... Víu ...

Viên Kỳ Hải cười lạnh và giữ nguyên chiêu thức. Viên Kỳ Hải hiểu rằng Cao Thạch do đã lâu không gặp lại nên hắn không thể biết được Viên Kỳ Hải bây giờ không phải là Viên Kỳ Hải năm xưa nữa.

Hắn đúng là đã đánh giá sai về Viên Kỳ Hải.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Tả thủ của Cao Thạch chưa kịp động đến hậu tâm của Ngọc Hà thì hắn đã bị ngọn kinh mãnh liệt của Viên Kỳ Hải đẩy bật sang một bên.

Bất ngờ về điều này, Cao Thạch càng thêm bất ngờ khi nhìn thấy mười hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh đi theo hắn đã bị một tay Viên Kỳ Hải chế ngự.

Không tin vào hiện thực trước mắt, Cao Thạch vừa ổn định cước bộ liền rút kiếm lao đến.

Hắn phẫn nộ và gầm lên:

- Viên Kỳ Hải! Ta giết ngươi!

Veo ... Veo ...

Vù ... Vù ...

Với hữu kiếm Mê Tung, tả chưởng Xích Dương, Cao Thạch đang tận lực bình sinh dụng hai công phu tuyệt học của Tiêu minh chủ cùng một lúc quyết lấy mạng Viên Kỳ Hải mới hả giận.

Dầu không dám xem thường hai môn công phu tuyệt học này nhưng Viên Kỳ Hải cũng không vì thế mà phải nao núng.

Ung dung thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để tránh chiêu, Viên Kỳ Hải còn tìm cách tiếp cận Cao Thạch để dùng Lưỡng Nghi chưởng công vào Cao Thạch.

Lưỡng Nghi chưởng chính là pho chưởng do Hoa Mãn Thiên tiền bối truyền thụ cho Viên Kỳ Hải. Và do Lưỡng Nghi cũng là âm dương, nên sau khi Viên Kỳ Hải thấu triệt đạo lý âm dương do Vũ Văn Như Hóa chỉ điểm, pho chưởng này đã tăng thêm uy lực so với trước kia.

Thấy đã dùng cả hai loại tuyệt học, vừa là kiếm vừa là chưởng, vẫn không đụng được vào Viên Kỳ Hải, dù chỉ là một chéo áo, Cao Thạch liền thay đổi đấu pháp, một đấu pháp độc ác xảo quyết.

Hắn bỗng buông kiếm và vận dụng toàn bộ chân lực vào song chưởng, đẩy ra một ngọn Xích Dương chưởng với một luồng nhiệt khí phả ra nóng hừng hực.

Viên Kỳ Hải chỉ chờ có thể liền thi triển Lưỡng Nghi chưởng để đối phó với chưởng Xích Dương.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Gian ngoa quỷ quyết, Cao Thạch liền nương theo dư kinh để lùi chéch người xeo xéo về mé tả và lạnh lẽo vẩy tay bắn xạ vào Viên Kỳ Hải ba đạo kim quang chói người dưới ánh trăng.

Víu ... víu ...

Nhận ra ba đạo kim quang đó, Viên Kỳ Hải gầm lên:

- Bắc Cương Tàn Hồn Châm? Cao Thạch, người đích thực là Bắc Cương môn hạ rồi. Xem đây !

Véo ... véo ...

Bằng thủ pháp cách không, Viên Kỳ Hải ngẫu nhiên nghĩ đến công phu mượn hoa hiến phật của lão ác ma Mông Diện Nhân để tung ra một ngọn chỉ kỳ bí đến vô tưởng.

Ngọn chỉ kỳ này ngay khi chạm phải đạo kim quang đầu tiên liền vận dụng ngay bốn chữ tả lực đả lực trong pho chưởng nọ được Viên Kỳ Hải điều động cho đạo kim quang đó bay ngược lại và đụng vào đạo kim quang thứ hai. Đến ngọn kim quang thứ hai cũng phải quay lại và đụng vào ngọn kim quang thứ ba.

Đến khi thực hiện xong kỳ tích này, Viên Kỳ Hải mới kinh hoàng khi nghe có tiếng cười lớn của Cao Thạch :

- Ha ... ha ... ha ... ! Thủ pháp của người thật ảo diệu, ta không ngờ đấy ! Ha ... Ha ...

Nhìn về phía có tiếng cười, Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên:

- Cao Thạch, hãy buông Vũ Văn cô nương ra.

Một tay chết ngự Ngọc Hà, tay còn lại Cao Thạch vừa xoa vào một bên mặt nàng vừa cười cợt:

- Mỹ nhân vừa mới lọt vào tay, người bảo ta buông dễ như thế nào? Hắc ... hắc... hắc.

Không chờ Cao Thạch vừa giảo hoạt vừa dâm tà đề tiện như vậy, Viên Kỳ Hải rít lên:

- Thủ đoạn của người có phải là hành động của anh hùng hảo hán không? Hãy buông nàng ra rồi quyết đấu với ta.

Hắn cười lên cuồng ngạo:

- Ha ... ha ... ha ... ! Ta đâu đại như người tưởng, Viên Kỳ Hải? Người muốn ta buông nàng ra ư? Dễ thôi, hãy tự chế trụ huyết đạo và nói cho ta biết Thạch Phong Thành Chi Thước hiện đang ở đâu ! Ha ... ha ... ha ...

Nhìn sắc diện của Vũ Văn Ngọc Hà đang lộ rõ sự kinh hoàng tột cùng, Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để chọn lựa.

Gật nhanh đầu, Viên Kỳ Hải ứng tiếng:

- Được, ta mong rằng người phải nhớ lời.

Đưa tay lên, Viên Kỳ Hải vừa định tự tay điểm vào huyết đạo thì Ngọc Hà chợt thất thanh kêu lên:

- Đừng nghe lời hắn, đại ... ự ...!

Ngọc Hà chưa kịp dứt lời đã phải kêu lên một tiếng đau đớn.

Viên Kỳ Hải quát lên:

- Cao Thạch, người chưa gì đã bội lời ư?

Cao Thạch cười rú lên:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người có cần phải bắn loạn như thế không, Viên Kỳ Hải? Là nàng ta tự chuốc họa vào thân thôi. Người yên tâm, một khi người thực hiện y như lời ta vừa bảo, nhất định ta sẽ buông tha nàng ! Ha ... Ha ... Ha ...

Không ngại bị Cao Thạch gây đau đớn như lần vừa rồi, Vũ Văn Ngọc Hà vẫn tiếp tục gào lên:

- Đại ca đừng tin hắn. Hắn sẽ không buông tha muội đâu. Đại ca đừng lý gì đến muội. Hãy ra tay đi.

Quả nhiên Cao Thạch không có hành động gì để ngăn lời nói của Ngọc Hà. Ngược lại, chờ cho Ngọc Hà nói xong, Cao Thạch cao ngạo lên tiếng bảo:

- Phải đấy tiểu tử ! Người quan tâm đến nàng như thế để làm gì? Hãy tiến lên động thủ đi. Thử tiến lên xem tiểu tử ! Ha ... Ha ...

Dù biết rằng Thạch Phong Thành Chi Thước không những có liên quan đến lai lịch bản thân, Viên Kỳ Hải đã nghi ngờ, mà còn là tâm huyết một đời của tứ vị huynh đệ: Quỷ Y Tử lão đại, Mã Bình lão nhị, Vũ Văn Như Hóa lão tam, Hoa Mãn Thiên lão tứ, nhưng nếu dùng sinh mạng của Vũ Văn Ngọc Hà để đánh đổi tất cả, Viên Kỳ Hải thật sự không đành lòng.

Viên Kỳ Hải bối rối nhìn Vũ Văn Ngọc Hà rồi tìm lời trấn an nàng :

- Ngọc Hà muội ! Muội đừng trách ta. Ta không thể hành động khác được. Có hay không có Thạch Phong Thành Chi Thước, điều đó đối với ta thật sự không quan trọng bằng tính mạng của muội, ta không thể bỏ mặc muội được.

Chuyển cái nhìn sang Cao Thạch, Viên Kỳ Hải rít lên:

- Cao Thạch ! Ta tạm cho ngươi được đặc ý lần này.

Nhưng Viên Kỳ Hải định đưa tay điểm vào huyệt đạo, một lần nữa lại có người lên tiếng ngăn lại. Và lần này là Cao Thạch.

- Khoan đã tiểu tử !

Viên Kỳ Hải ngạc nhiên:

- Ngươi còn muốn gì nữa đây?

Cao Thạch trôn tráo bảo:

- Ta cần Thạch Phong Thành Chi Thước trước ! Ngươi hãy lấy ra đã.

Viên Kỳ Hải lúng túng:

- Ta ... ta ...

- Sao? Ngươi dối ý rồi sao? Những lời ngươi vừa nói là những lời giả dối cả sao?

Viên Kỳ Hải hít mạnh một hơi thanh khí rồi nói:

- Ta không hề dối ý như ngươi tưởng. Chỉ có điều, Thạch Phong Thành Chi Thước hiện giờ không có trong người ta.

Cao Thạch biến sắc quát hỏi:

- Ngươi ... ! Vậy thì ở đâu?

Viên Kỳ Hải biết rằng không nói không được đành phải đưa tay chỉ vào trong Lâm Sơn tự.

- Ta đã cất giấu ở trong đó.

Cao Thạch chợt gầm lên:

- Nói dối ! Trong Lâm Sơn tự này, ta đã lục tìm tất cả rồi, làm gì có Thạch Phong Thành Chi Thước?

Viên Kỳ Hải thở ra :

- Nếu là chỗ dễ tìm, ta đâu cần phải cất giấu ở đây làm chi? Sao ngươi không chờ ta vào trong đó và lấy ra cho ngươi xem?

- Ha ... ha ... ha ... ! Cho ngươi đi vào để ngươi có dịp lần đi sao tiểu tử? Ngươi xem thường Cao Thạch này quá rồi đấy !

Viên Kỳ Hải cười gượng:

- Vậy thì ta chịu thôi. Ta không thể giao vật theo ý muốn của ngươi được.

- Người dám?

- Ôi chao !

Ngay sau tiếng quát nạt của Cao Thạch là tiếng kêu đau đớn của Ngọc Hà một lần nữa phải thốt ra, do chính Cao Thạch hành hạ.

Viên Kỳ Hải bắn loạn kêu lên:

- Người đừng hành hạ nàng nữa. Muốn biết rõ thực hư, người hãy đưa nàng cùng vào bên trong với ta.

Nhận thấy Viên Kỳ Hải đang lo lắng thật sự và vẫn giữ nguyên lời đã hứa là Thạch Phong Thành Chi Thước đang được cất giấu bên trong Lâm Sơn tự, Cao Thạch đảo nhanh tròn mắt và hỏi:

- Được, phải để xem người có thù hận gì. Vào trước đi. Nhớ đấy. Chỉ khi người có một cử chỉ nào khả nghi, ta sẽ không nương tay nữa đâu. Đi !

Không muốn tạo bất ngờ cho Cao Thạch, Viên Kỳ Hải không những phải đi trước mà còn cố tình đi chậm để cho Cao Thạch dễ quan sát.

Đi luôn vào tịnh phòng, là nơi trước đây Viên Kỳ Hải đã được Thông Hư đại sư đưa vào cùng với Mã- Hoa hai người, Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục.

Viên Kỳ Hải dừng chân trước một pho tượng phật trong tư thế tọa thiền.

Cao Thạch nghi hoặc hỏi:

- Sao lại dừng ở đây? Không lẽ người đã cất giấu trong tịnh phòng này? Hừ, người có biết rằng căn tịnh phòng này chính là nơi được bọn ta sục tìm kỹ nhất. Người muốn giở trò ư?

Viên Kỳ Hải đưa tay chỉ vào pho tượng phật rồi nói:

- Nơi ta cất giấu chính là ở đây. Người chưa tìm kỹ như lời người nói đâu.

Cao Thạch đột nhiên kéo Ngọc Hà lùi lại. Sau đó hần mới bảo:

- Khẩu thuyết vô bằng. Người hãy lấy vật ra đã, rồi muốn nói gì thì nói.

Viên Kỳ Hải chậm chậm quay lại bảo Cao Thạch:

- Trên đầu Ngọc Hà có một cây trâm, người hãy lấy xuống và ném qua đây cho ta.

Cao Thạch dù có giải quyết cũng không thể nào đoán được Viên Kỳ Hải định làm gì với cây trâm. Hần rút lên:

- Ta bảo người lấy vật kia mà? Người định kéo dài thời gian ư?

Viên Kỳ Hải lắc đầu và tìm cách xua tan sự nghi ngờ của Cao Thạch:

- Trong pho tượng này có ẩn tàng cơ quan. Muốn khai mở cơ quan ta cần phải có một vật nhọn. Người nghi ngờ ta như vậy thì hãy tự đến mà lấy ! Ta sẽ chỉ cách cho người.

Gỡ lấy cây trâm đang cài trên đầu của Ngọc Hà, Cao Thạch bán tín bán nghi hỏi:

- Có thật như thế không? Trong pho tượng này cũng có cơ quan ẩn tàng à? Khai mở cơ quan như thế nào?

Đưa tay chỉ vào một khe hở nằm ở phía dưới một bàn chân của pho tượng phật, Viên Kỳ Hải bảo:

- Đưa một đầu của cây trâm vào đấy thật mạnh, đầu của pho tượng sẽ dịch chuyển và để lộ một phần rỗng bên trong pho tượng. Thạch Phong Thành Chi Thước đã được ta cất ở đây. Người có thể tự kiểm chứng.

Mỉm cười một cách gian xảo, Cao Thạch ném cây trâm cho Viên Kỳ Hải:

- Nếu vậy người hãy thực hiện đi, ta chờ người vậy.

Nói xong, Cao Thạch còn lôi Ngọc Hà cùng với hắc lùn về phía sau thêm nữa.

Không hiểu hành động của Cao Thạch có ý nghĩa gì, Viên Kỳ Hải vẫn ung dung dùng cây trâm cài đầu để thực hiện những việc như chàng vừa nói.

Vừa chọc chọc cây trâm vào khe hở, Viên Kỳ Hải vừa chờ nghe những tiếng động chắc chắn phải phát ra như lần trước.

Và tiếng động rồi cũng vang lên thật...

Hồi 24

**BẮC CƯƠNG LÃO TỔ BỔNG XUẤT HIỆN
KỲ HẢI ĐẠI BẠI DỤNG CƠ MƯU**

Cách ... Cách ... Cách ...

Cùng với những tiếng động khe khẽ này, đầu của pho tượng phật cũng từ từ dịch chuyển và rời khỏi thân pho tượng.

Chờ cho đầu của pho tượng hoàn toàn đứng yên, Viên Kỳ Hải một lần nữa bảo Cao Thạch:

- Được rồi đó, người muốn lấy Thạch Phong Thành Chi Thước thì cứ lên mà lấy.

Vẫn như trước, Cao Thạch nở một nụ cười gian xảo và ra lệnh:

- Người lấy ra xem nào.

Vẫn không hiểu tại sao Cao Thạch lại quá cẩn trọng, Viên Kỳ Hải sau một cái nhún vai bèn tung người nhảy lên, đôi chân bên bệ thờ.

Viên Kỳ Hải cho tay vào chỗ rỗng rồi từ từ thu tay về trước ánh mắt nhìn dò xét của Cao Thạch lẫn Ngọc Hà.

Chậm rãi, Viên Kỳ Hải từ từ xòe tay ra cho Cao Thạch nhìn thấy một mảnh kim thiết xám xịt.

- Thạch Phong Thành Chi Thước đây. Người đã nhìn rõ chưa?

Có một nơi bí ẩn thật sự như Viên Kỳ Hải đã bảo, lại có một mảnh kim thiết dáng hình của một Chi Thước thật sự, Cao Thạch không thể không tin vào lời Viên Kỳ Hải.

Hắn hất hàm bảo:

- Người ném qua đây!

Gương mặt đang bình thản của Viên Kỳ Hải liền thoáng lộ vẻ tiếc nuối.

Nhưng sau khi lượng định tình hình, Viên Kỳ Hải chỉ biết chép miệng và nâng dần hữu thủ lên.

Đúng vào lúc Viên Kỳ Hải định ném Thạch Phong Thành Chi Thước qua cho Cao Thạch, một chuyển biến bất ngờ liền xảy ra.

Ngọc Hà chợt thét lên:

- Ném này !

Bùng !

Vút !

Thật là bất ngờ ! Ngọc Hà vốn đang bị Cao Thạch kềm chế nhưng không hiểu bằng cách nào nàng ta lại có sức lực để hất ngược cổ tay về phía sau, đập cho Cao Thạch một kinh xuất kỳ bất ý.

Ngay sau tiếng chạm kinh, toàn thân của Cao Thạch liền bay bắn về phía sau và va ngay vào vách đá của căn tịnh phòng.

Ầm !

Còn Vũ Văn Ngọc Hà sau đó cứ ung dung quát nạt:

- Hừ ! Bắn vào đôi chút bản lĩnh của Bắc Cương Lão Tổ, người tưởng dễ dàng uy hiếp bốn cô nương sao? Ra tay đi, bốn cô nương sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Viên Kỳ Hải hoang mang đến vô tưởng.

Và dù không hiểu nguyên nhân của sự việc này, Viên Kỳ Hải sau đó mừng rỡ kêu lên:

- Hay lắm ! Ngọc Hà muội ! Muội mau ra tay chế ngự hắc, ta còn nhiều điều muốn tra gạn hắc.

Cất Thạch Phong Thành Chi Thước vào bọc áo, ngay sau khi tung người nhảy xuống Viên Kỳ Hải liền rút lại cây trâm cài đầu và làm cho đầu của pho tượng phật dịch chuyển lại vị trí cũ như trước đó.

Trong lúc đó do không cam tâm trước việc bị Ngọc Hà phản công một cách bất ngờ, Cao Thạch dùng dùng lao đến và giận dữ gầm lên:

- Tiệt tỳ to gan ! Xem Hắc Sát Phi Trảo đây !

Viu ... Viu ...

Ngọc Hà bấy giờ chừng như thay đổi hẳn, không còn là Ngọc Hà luôn run rẩy như lúc nãy nữa. Nàng ta bật cười lạnh lóe:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Hắc Sát Phi Trảo đâu có gì lợi hại mà người phải khoe khoang? Xem đây !

Vù ... Vù ...

Bằng Lưỡng Nghi chưởng, Vũ Văn Ngọc Hà ung dung xô ra một chưởng quật thẳng vào Hắc Sát Phi Trảo của Cao Thạch.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Đúng như lời Ngọc Hà vừa nói, Hắc Sát Phi Trảo so ra không lợi hại bằng Lưỡng Nghi chưởng của nàng.

Sau tiếng chấn kinh lần thứ hai, Cao Thạch phải bị chấn lùi một cách thảm nảo.

Sự kiện này ngay tức khắc làm cho Viên Kỳ Hải phải nghi ngờ. Viên Kỳ Hải thầm nghĩ:

"Sao lạ vậy? Với thân thủ như bây giờ, tại sao lúc nãy Ngọc Hà muội lại dễ dàng bị Cao Thạch chế trụ? Không lẽ Ngọc Hà muội cố tình để cho hắc bắt? Nhưng để làm gì?

Đang nghĩ đến đây, một sự kiện khác nữa lại xảy đến làm cho Viên Kỳ Hải phải lưu tâm xem xét.

Cao Thạch lại tung người lao đến với sự phấn nộ đến tột độ.

- Tiện tỳ đừng đắc ý vội. Tiếp chiêu !

Viu ... Viu ...

Vù ...

Hắc Sát Phi Trảo và Tả Chưởng Xích Dương, Cao Thạch hầu như chỉ muốn hạ sát ngay Ngọc Hà trong lần xuất thủ này.

Ngược lại với sự lo ngại của vViên Kỳ Hải, Ngọc Hà vẫn ung dung cười cợt:

- Thân thủ của người chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Thêm Xích Dương Chưởng cũng không làm gì được bốn cô nương đâu ! Lùi lại nào !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Quá vui mừng, Viên Kỳ Hải nở một nụ cười thật tươi. Và nụ cười vừa mới hình thành trên môi miệng Viên Kỳ Hải bỗng cứng đờ như hóa đá.

Cao Thạch lần này cũng bị chặn lùi nhưng khi lưng của hắn sắp sửa va mạnh vào vách tịnh phòng như lần trước, bỗng có một lão bà có đầu tóc bạc phơ và da mặt nhăn nếp kíp xuất hiện. Trên tả thủ của lão bà là một thanh trúc trượng đã lên nước bóng loáng.

Không những chỉ xuất hiện không thôi, lão bà tuy có niên kỷ ngoại bách tuế nhưng vẫn còn thừa năng lực dùng cây trúc trượng đỡ lấy người của Cao Thạch thay vì va người vào vách tịnh phòng, phải dừng hẳn lại một cách bất ngờ.

Cao Thạch bàng hoàng kêu lên:

- Lão Tổ !

Nếu nhìn sự việc thoát xảy ra thì miệng Viên Kỳ Hải phải cứng đờ khi nghe kêu này của Cao Thạch, cả thân và thần trí của Viên Kỳ Hải cũng phải hóa đá.

Lão bà bỗng còng lưng xuống và ôm ngực ho lên sặc sụa.

Vút !

Một bóng nhân ảnh kế tiếp lại xuất hiện. Lần này là một nữ lang vận bạch y có dung mạo cực kỳ diễm lệ.

Vừa hiện thân, nữ lang liền lấy từ trong người ra một hoàn linh dược. Trao cho vị lão bà, nữ lang cất giọng thánh thót như tiếng chim họa mi bẩm:

- Lão tổ lại dụng lực nữa rồi, đã có hài nhi đây, lão tổ có cần gì xin sai khiến.

Dùng hữu thủ cứ run lên bần bật, vị lão bà sau khi chộp vào hoàn linh bèn cho ngay vào miệng.

Tiếng ho chợt giảm dần, thay vào đó là giọng nói chào hỏi của lão bà:

- Tuệ nhi, người bảo lão thân không dụng lực sao được. Hẳn kém quá và còn làm mất hết thể diện của lão thân nữa. Để sau này, khi gặp lại phụ thân người, lão thân sẽ trị tội cả hắc lữ phụ thân người mới được.

Nếu Viên Kỳ Hải vì sự đoán biết mơ hồ về thân phận của lão bà đã dờ người sợ hãi, Cao Thạch thì vì bàng hoàng kinh hãi cũng phải chết lặng cả thần hồn. Nhưng khi nghe vị lão bà nói lên câu này, Cao Thạch sức tỉnh và buông người quỳ thụp xuống.

Hắn nói liền miệng:

- Đa tạ lão tổ đã tha mạng. Đệ tử xin đa tạ lão tổ đã tha mạng.

Cũng vậy, sự sức tỉnh của Cao Thạch liền làm cho Viên Kỳ Hải phải hoàn hồn theo. Viên Kỳ Hải hỏi như không tin:

- Bà bà là ... bà bà chính là Bắc Cương lão tổ?

Tiếp theo sau Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà vọt lên tiếng:

- Bắc Cương Lão Tổ thì sao chứ? Đại ca sao lại ấp úng và nhụt hết nhuệ khí như vậy?

Nghe được lời nói này của Ngọc Hà, nữ lang kia liền xạ một tia nhìn khó chịu về phía Ngọc Hà.

Còn vị lão bà thì cười gằn lên:

- Hừ, người có nghe tiểu liễu đầu kia nói gì không, Tuệ nhi? Phụ thân người vì trái lời lão thân đã khiến cho thanh danh của Bắc Cương phải bị ô nhục. Đến một tiểu liễu đầu chưa được bao nhiêu niên kỷ cũng tỏ ra khinh thường lão thân.

Không những thế, Ngọc Hà còn quắc mắt quát lên:

- Bắc Cương và võ lâm Trung Nguyên luôn ở thế đối đầu, bốn cô nương khinh thường thì sao? Nếu muốn sống hết chuỗi ngày tàn, bốn cô nương khuyên lão bà hãy rút về Bắc Cương thì hơn.

Vị lão bà với thần tình biến sắc, vừa mới định lên tiếng quát lại bỗng còng lưng xuống và ôm ngực ho lên sặc sụa.

Bạch y nữ lang lần thứ hai lấy ra một hoàn linh dược vào trao cho lão bà.

Vị lão bà lần này không những không nhận lấy hoàn linh dược mà còn hất linh dược đang được Bạch y nữ lang nâng trên tay phải văng đi.

Qua tiếng hoa, lão bà rít lên:

- Tuệ nhi ! Hừ ... hừ ... người còn chờ gì nữa, hừ ... hừ ... mà không ra tay cho ...hừ ... hừ ... tiểu liễu đầu ... hừ ... hừ ... một bàn học?

Nhắc lại hoàn linh dược, vừa dâng lên cho lão bà, Bạch y nữ lang vừa nói:

- Thì lão tổ hãy mau phục dược đi. Hài nhi sẽ làm cho lão tổ hài lòng.

Tỏ vẻ bất đắc dĩ khi phải nhận lấy hoàn linh dược, vị lão bà chỉ cho hoàn linh dược vào tận miệng khi tận mắt nhìn thấy Bạch y nữ lang uốn người lao đến chỗ Vũ Văn Ngọc Hà.

Vút !

Tiếng hoa của vị lão bà vừa dứt, âm thanh giọng nói của Bạch y nữ lang liền vang lên:

- Cô nương, dù sao gia lão tổ cũng thuộc hàng trưởng bối, đáng phải tỏ ra tôn kính. Ta sẽ dành cho cô nương một cơ hội. Cô nương hãy lên tiếng rút lại những lời trịch thượng vừa rồi và bước đến tạ lỗi gia lão tổ, cô nương sẽ được bình an.

Ngọc Hà không hiểu sao lại tỏ ra bướng bỉnh khác thường:

- Xì ! Bỏn cô nương trịch thượng thì đã sao? Bỏn cô nương còn muốn...

Ngọc Hà chưa nói hết đã nghe tiếng nạt the thé của lão bà:

- Tuệ nhi !

Bạch y nữ lang liền chớp động ngọc thủ ngay khi nghe tiếng lão bà quát nạt.

Vù ... Bốp!

Một bên mặt của Ngọc Hà liền đỏ ửng lên khi bị Bạch y nữ lang dùng ngọc thủ vả vào.

Ngọc Hà nổi xung bèn lạnh lạnh găm lên phần nộ:

- Nữ tặc người ...

Không chờ Ngọc Hà kịp phát tác, Viên Kỳ Hải bằng một động tác nhanh nhẹn chọt lao đến và đứng xen vào giữa Ngọc Hà và Bạch y nữ lang:

Viên Kỳ Hải kêu lên:

- Khoan đã Hà muội.

Nhưng khi Viên Kỳ Hải lên tiếng hầu làm cho mọi việc được minh bạch, lão bà đột nhiên gắt lên:

- Tuệ nhi ! Nếu tiểu tử sợ mất phần, ngươi hãy xử trí hăn trước và thu hồi Thạch Phong Thành Chi Thuộc lại cho lão thân.

Nghe thế, Viên Kỳ Hải bèn lùi lại và dùng tay ôm luôn Ngọc Hà cùng lùi. Tiếp đó Viên Kỳ Hải bật cười :

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Hóa ra bà bà đến đây cũng chỉ vì Thạch Phong Thành Chi Thuộc? Bà bà nói thẳng ra như vậy chẳng tốt hơn sao? Cần gì phải tìm hết cớ này cớ nọ, bảo xá muội khinh thường bà bà? Được, vật thì vẫn bối cất giữ, bà bà muốn lấy hãy ra tay.

Do lời nói của Viên Kỳ Hải là chủ định ngay vị lão để thách thức nên Bạch y nữ lang vì không biết phải như thế nào bèn quay người chờ ý của lão bà.

Lão bà đang còng lưng chọt đứng ngay lên. Vừa động thanh trúc trượng xuống nền đá cồm cộp, lão bà vừa lên tiếng ra chỉ thị:

- Tuệ nhi ! Tiểu liễu đầu kia, lão thân giao cho ngươi, cứ thẳng tay dạy dỗ ả một lần cho nhớ đời. Tiểu tử nọ thì để đấy cho lão thân. Hừ !

Không chút chần chừ, Vũ Văn Ngọc Hà đang đứng ngay phía sau Viên Kỳ Hải liền dịch người lách ra phía trước. Vừa vung chưởng công vào Bạch y nữ lang, Ngọc Hà vừa giận dữ quát lên:

- Tiện tỳ ! Đến lượt bốn cô nương đáp lễ đây. Đỡ !

Vù ...

Định bất ngờ tát vào mặt Bạch y nữ lang, Ngọc Hà càng thêm giận dữ khi thấy đối phương không những kịp thời tránh khỏi mà còn cao giọng chê bai:

- Thân thủ cô nương muốn đụng được vào ta thì còn phải luyện thêm nhiều. Phần ta, ta đành phải dạy dỗ cô nương như lệnh của lão tổ thôi. Xem đây !

Vù ...

Cả hai trang giai nhân xuân thì liền quỵen lấy nhau và chiếm hết phần nửa phạm vi của tịnh phòng.

Nửa phần còn lại, vị lão bà bà và Viên Kỳ Hải đang trừng trừng nhìn nhau.

Lão bà bỗng rít lên hỏi:

- Ngươi là đệ tử của nhân vật nào thuộc Vô vi Thanh Ngưu bang?

Viên Kỳ Hải tuy có phần nghi hoặc nhưng vẫn ung dung đáp:

- Rất tiếc bà bà đã đoán sai. Văn bối chưa hề gặp bất kỳ một nhân vật nào là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang như bà bà hỏi.

Lão bà bỗng nện thanh trúc trượng xuống nền đá và nạt to:

- Oa nhi ! Đối với lão thân mà ngươi định dùng lời lẽ dối trá ư? Đỡ !

Víu ... Víu ...

Nhìn vào tư thức xuất chiêu của lão bà, đến lúc này Viên Kỳ Hải mới khẳng định được rằng: Lão bà đích thực là Bắc Cương Lão Tổ.

Vì chiêu thức của lão bà đang thi triển chính là Hắc Sát Phi Trảo qua năm ngón tay hữu đang khoằm khoằm. Ngoài ra, do là Bắc Cương Lão Tổ nên Hắc Sát Phi Trảo của lão bà rõ ràng là lợi hại hơn nhiều so với những tên Bắc Cương môn hạ trước đây từng thi triển.

Biết đang đối đầu với nhân vật nào, Viên Kỳ Hải nào dám khinh suất.

Viên Kỳ Hải vội vàng vận dụng toàn phần chân lực và vung ra một chưởng Lưỡng Nghi.

Vù.. Vù ...

Viên Kỳ Hải còn hét lên:

- Công phu quá lợi hại ! Xem chưởng !

Song phương đứng cách nhau ngoài nửa trượng nhưng trào kinh của lão bà lại dễ dàng vượt được khoảng cách đó, có như thế tuyệt kỹ tà môn này mới có danh xưng là Phi Trảo.

Còn để được gọi là Hắc Sát thì đây là lần đầu tiên Viên Kỳ Hải mới được mục kích và hiểu rõ danh xưng này.

Bởi trào kinh của Bắc Cương lão tổ khi lao đến đủ tầm liền gom tụ lại và hiển hiện ra một ngọn trảo với đủ năm ngón tay mang màu đen kịt. Không những thế, ngọn trào kinh màu đen này ngoài một uy lực thật kinh nhân còn toát ra những kinh lực mang đầy sát khí nữa.

Va ngay khi ngọn Hắc Sát Phi Trảo vừa hình thành, chưởng Lưỡng Nghi của Viên Kỳ Hải cũng vừa vịn lao đến.

Viu ... Viu ...

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Dư lực liền chấn dội vào lồng ngực của Viên Kỳ Hải. Viên Kỳ Hải phải loạng choạng thối lui với khí huyết nhộn nhạo chực sôi trào.

Còn đang bàng hoàng kinh sợ, Viên Kỳ Hải càng thêm hốt hoảng khi nghe Lão Tổ Bắc Cương tiếp tục rít lên:

- Lưỡng Nghi chưởng của ngươi còn kém lắm. Hãy tiếp thử một trảo nữa xem.

Viu ... Viu ...

Viên Kỳ Hải không phải hốt hoảng trước bản lãnh thâm hậu của Bắc Cương lão tổ, mà do đối phương thoát nhìn qua đã nói lên được danh xưng tên gọi ngọn chưởng kinh của chàng.

Nhìn thấy Hắc Sát Phi Trảo một lần nữa sắp sửa xuất hiện. Viên Kỳ Hải dồn toàn bộ chân lực vào chưởng kinh và gầm lên:

- Tiếp thì tiếp ! Đỡ !

Vù ... Vù ...

Ào ...

Ầm !

Tiếng chấn kinh kinh thiên động địa lần thứ hai lại vang lên.

Và Bắc Cương Lão Tổ phải buột miệng tán dương:

- Bằng vào niên kỷ như ngươi mà có được công lực này quả là hiếm có. Được, tiếp chưởng !

Vù ...

Bỗng nhiên Bắc Cương Lão Tổ vụt đổi trao thành chưởng, khiến Viên Kỳ Hải phải bàng hoàng kêu lên:

- Là Xích Dương Chưởng ư? Tiêu minh chủ có quan hệ gì với lão bà?

Cùng với ngọn chưởng kinh, Viên Kỳ Hải đã đôi ba lần nhìn thấy một luồng nhiệt khí nóng hừng hực thoát ra, bao trùm lấy một phạm vi ngoài một trượng vuông.

Đúng là công phu Xích Dương Chưởng thành danh của Tiêu minh chủ.

Do hồ nghi tột bậc nên Viên Kỳ Hải không kịp xuất chiêu. Đàn phải vận dụng bộ pháp do Mã Bình truyền dạy, Viên Kỳ Hải dịch người lẩn tránh.

Vụt ! Vù ...

Bắc Cương Lão Tổ lại the thé la lên:

- Hay cho bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang ! Người còn bảo là không biết Vô Vi Thanh Ngưu bang nữa ư? Đỡ !

Vù ...

Tâm trí như được một tia sáng chiếu rọi vào, Viên Kỳ Hải chỉ trong một lúc lại thức ngộ được quá nhiều điều. Và những điều vừa được Viên Kỳ Hải hiểu ra, điều nào cũng có tầm quan trọng cả thể, khiến cho Viên Kỳ Hải phải rúng động toàn thân.

Lần thứ hai buộc phải dùng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để tránh ngọn Xích Dương Chưởng của Bắc Cương Lão Tổ, Viên Kỳ Hải vụt quát lên hỏi:

- Lão bà hãy nói đi ! Tiêu minh chủ thật sự có liên quan gì đến lão bà?

- Hắc ... Hắc ... Hắc ...! Hắc ư? Hắc là đồ tôn của lão thân. Ngoan ngoãn nằm xuống nào tiểu tử.

Vù ...

Bất ngờ trước lời bộc lộ này, với tâm trí quay cuồng đảo lộn, Viên Kỳ Hải lần đầu tiên phải động nộ đến tột cùng.

- Giỏi lắm. Dã tâm của Bắc Cương quả là vô tiền khoáng hậu. Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Xích Dương Chưởng của Bắc Cương Lão Tổ quả có một uy lực vô thượng mà Viên Kỳ Hải dù có tưởng tượng cũng không thể nào tưởng tượng được hết.

Toàn thân trao đảo ngã nghiêng, Viên Kỳ Hải cứ như chiếc thuyền con đang bị những đợt sóng biển hung hăng dập vùi khi bị Bắc Cương Lão Tổ đánh nhồi thêm vài chưởng nữa.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Vù ... Ầm !

Ào ... Ầm !

Không chi trì được nữa, Viên Kỳ Hải đành phải nghiêng người thốc ra một ngụm huyết bầm đen.

- Ọe !

Và thần trí thác loạn khi nghe Bắc Cương Lão Tổ the thé rít lên:

- Người còn chưa chịu nằm ư ! Đỡ !

Viu ... Viu ...

Viên Kỳ Hải chỉ còn biết tận lực thi thố Tứ Tượng Hồng Hoàng bộ pháp để tránh hết lượt trao này đến lượt trao khác của đối phương.

Vụt ! Vù ...

Soạt ! Viu ...

Hành động của Viên Kỳ Hải làm cho Bắc Cương Lão Tổ phải giận sôi gan:

- Để xem người lẩn tránh được bao lâu ! Đỡ ! Đỡ này !

Veo ... Veo ...

Lần thứ ba Bắc Cương Lão Tổ lại thay đổi đấu pháp, và lần này là đến lượt cây trúc trượng được lão bà thi triển.

Thoạt nhìn qua uy thế khiếp người của Trúc chiêu, Viên Kỳ Hải không cầm được tiếng kêu thảng thốt:

- Là Mê Tung kiếm pháp.

Hóa ra Bắc Cương Lão Tổ đã không nói ngoa, Tiêu minh chủ quả là đồ tôn của lão bà.

Vì ngoài công phi Xích Dương chương, đến kiếm pháp thành danh của lão họ Tiêu là Mê Tung kiếm pháp cũng được Bắc Cương Lão Tổ thả sức tung hoành.

Nếu lão họ Tiêu không phải là đồ tôn của lão bà thì điều này phải giải thích sao đây cho thỏa đáng?

Chẳng trách lần ở Chính Nghĩa Sảnh, ngay đêm đầu tiên lưu ngụ, Viên Kỳ Hải đã chạm mặt với một tên Bắc Cương môn hạ.

Ngẫm lại, Viên Kỳ Hải tin rằng sự xuất hiện lần đó phải là một trong mấy tên đồ đệ của lão họ Tiêu. Và do đó Cao Phi đã nhanh chân xuất hiện sau tiếng quát gọi của lão Tiêu, tên đóng giả làm Bắc Cương môn hạ phải là Cao Thạch, không thể sao được.

Và cũng chẳng trách lão họ Tiêu được hai mảnh họa đồ để thả nhiên đi vào Thạch Phong Thành. Vì nguyên thủy lão họ Tiêu chính là môn hạ Bắc Cương mà?

Điều cốt lõi bây giờ đang làm cho người Bắc Cương phải quan tâm xem trọng chính là Thạch Phong Thành Chi Thước.

Và dùng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp để vô hiệu hóa những chiêu công thập phần lợi hại của Bắc Cương Lão Tổ, chính là Mê Tung kiếm pháp. Viên Kỳ Hải vừa suy tính thiệt hơn về tất cả mọi việc.

Và khi Viên Kỳ Hải vừa kịp nghĩ đến Thạch Phong Thành Chi Thước thì đằng kia Ngọc Hà đột ngột kêu lên:

- Công phu ... hự !

Với tất cả sự biến ảo của bộ pháp, Viên Kỳ Hải vội vàng lao vượt ra bên ngoài vòng tượng ảnh của Bắc Cương Lão Tổ và vận lực hô hoán lên:

- Dừng tay !

Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải nếu không làm cho Bắc Cương Lão Tổ dừng tay thì lại làm cho trận giao chiến phía bên kia nhờ đó mà dừng lại.

Trước sự đeo bám đẳng dai của ngọn trúc trượng trên tay Bắc Cương Lão Tổ. Viên Kỳ Hải đành phải đánh liều thi triển luôn khinh thân pháp.

Vút !

Bắc Cương Lão Tổ do không ngờ được hành động này của Viên Kỳ Hải nên đã để cho Viên Kỳ Hải có dịp lao đến chỗ Ngọc Hà.

Cả giận, Bắc Cương Lão Tổ vụt thét lên:

- Ngươi chạy đâu cho thoát ! Đờ !

Viu ... viu ...

Lúc đó, nhờ Bạch y nữ lang kịp thời dừng tay và Ngọc Hà thì cứ lao đảo mãi sắp sửa khụy xuống, Viên Kỳ Hải khi lao đến liền đưa tay giữ Ngọc Hà lại.

Viên Kỳ Hải quên rằng ngay phía sau còn có Bắc Cương Lão Tổ vẫn đeo đuổi như âm hồn bất tán.

Không những thế, Bắc Cương Lão Tổ còn dùng ngọn trúc trượng dài ước nửa trượng để tận lực đánh dồn vào Viên Kỳ Hải.

Do vậy, đúng vào lúc Viên Kỳ Hải dừng lại và đỡ lấy Ngọc Hà, tiếng của ngọn trúc trượng rít trong gió liền vang vào tai Viên Kỳ Hải:

- Viu ... viu ...

Kịp nhớ lại tiếng thét lác mới đó của đối phương, Viên Kỳ Hải rùng mình chấn động đến hồn bất phụ thể.

Theo bản năng, Viên Kỳ Hải phải ôm chầm lấy Ngọc Hà và tự xô người về phía trước. Theo hành động này, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà như hóa thành một khối cùng lăn ào ào dưới nền tịnh phòng như tảng đá tròn bị xoay một lực tác động vào làm cho phải lăn đi.

Ào ...

Ầm !

Rào ... Rào ...

Thật may cho Viên Kỳ Hải. Nhờ động tác này khi ngọn trúc trượng của lão Bắc Cương Lão Tổ quật đến, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà kịp thời thoát chết trong đường tơ kẻ tóc.

Ngược lại, nền của căn tịnh phòng bằng đá lát vốn vô tội đành phải nhận nguyên một trượng của Bắc Cương Lão tổ.

Tiếng chấn kinh vây vào nền đá, và tiếng đá vỡ vụn tung bắn đi tứ phía cứ rú rít lên mãi, làm cho Viên Kỳ Hải thêm một lần nữa phải chấn động trước thần lực của một vị lão bà xấp xỉ trăm tuổi.

Thanh danh là Bắc Cương lão tổ, lão bà già khom kia ngoài thần lực kinh nhân vượt xa niên kỷ lại còn có sự nhanh nhẹn lẫn mẫn tiệp khác thường.

Ngay khi ngọn trúc trượng do sượt mục tiêu phải vây vào nền đá, Bắc Cương Lão Tổ liền nương theo sức quật để khể uốn người và lẳng không xoay vượt lên nhẹ nhàng như một cánh điều lượn.

Vút !

Và từ trên cao, Bắc Cương Lão Tổ vừa nhìn thấy Viên Kỳ Hải lồm cồm kéo Ngọc Hà cùng đứng dậy bèn bổ xuống như cánh quạ sói mồi.

- Nạp mạng, tiểu tử !

Vù ... Vù ...

Ngược trông lên thấy khi thế của Bắc Cương Lão Tổ cứ như cả một ngọn Thái Sơn sắp sửa đè bẹp cả hai đến nơi, Viên Kỳ Hải thoáng rụng rời tay chân.

Tuy nhiên, đúng vào lúc thập tử nhất sinh, Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại nghĩ đến một pho chuông cũng là công phu của môn hạ Bắc Cương.

Phút chốc tâm linh, Viên Kỳ Hải không còn cách nào để lựa chọn đành phải mạo hiểm sử dụng càn.

Theo đúng khẩu quyết của pho chuông và yếu quyết cốt lõi là: tá lực đả lực. Viên Kỳ Hải vội rún người xuống rồi hất ngược cả song chuông lên trên hướng thẳng vào ngọn trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ theo như thế Thái Sơn Áp Đỉnh đang dồn dập bổ xuống.

Ào ... Ào

Viu ... Viu

Ầm ! Ầm !

Cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà bị kinh lực phản chấn xô bay về một phía.

Tuy đang phải chao đảo ngã nghiêng và huyết khí nội thể thì đang nhộn nhạo nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải mừng thầm. Vì vừa rồi, tuy buột phải làm càn nhưng nhờ đó cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà lại một phen nữa toàn mạng.

Trái lại, Bắc Cương lão tổ do chấn kinh tác động vào và bay ngược mấy vòng trên không nhưng Bắc Cương Lão Tổ xem ra vẫn còn đầy đủ chân lực.

Bằng chứng là Bắc Cương Lão Tổ đang thuận theo chiều đảo lộn của thân hình để tìm cách quật bổ xuống Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà một chiêu tối hậu nữa.

Biết không thể thoát nếu đối phương lập lại cảnh mới rồi lần thứ hai, Viên Kỳ Hải chột lòi Thạch Phong Thành Chi Thước từ trong người ra, và cố sức quát lên:

- Dừng tay ! Bằng không Viên mỗ sẽ hủy hoại ngay vật này.

Vút !

Hiệu quả của tiếng quát này liền xảy ra. Bắc Cương Lão Tổ do rất xem trọng Thạch Phong Thành Chi Thước và còn biết sự quyết liệt của Viên Kỳ Hải nên nào dám xem thường lời nói của chàng.

Bắc Cương Lão Tổ ngay khi hạ thân và ổn định cước bộ đột nhiên giương mắt nhìn về phía sau của Viên Kỳ Hải và kêu lên:

- Ai?

Viên Kỳ Hải kinh nghi liền quay đầu nhìn về phía sau.

Vù..

Một tiếng rít gió đột nhiên vang lên từ phương vị của Bắc Cương Lão Tổ làm cho Viên Kỳ Hải tỉnh ngộ.

Viên Kỳ Hải vội rút tay về, nắm chặt Thạch Phong Thành Chi Thước trong tay và quay mặt trở lại thật nhanh.

- Ôi chao !

Do phản ứng của Viên Kỳ Hải quá nhanh nhạy làm cho âm mưu đoạt vật của Bắc Cương Lão Tổ phải bất thành vì bại lộ, Bắc Cương Lão Tổ bèn nhân cơ hội bắt giữ luôn Ngọc Hà, trước khi Viên Kỳ Hải kịp nghĩ đến và kéo nàng cùng lùi lại.

Bất bình trước hành vi quá đê hèn của một lão bà mà tuổi thì sắp sử bách tuế, Viên Kỳ Hải giận dữ quát lên:

- Lão bà tuổi đã gần đất xa trời mà còn dùng đến những thủ đoạn của bọn hạ lưu nữa sao?

Biết Viên Kỳ Hải đang mắng xiên mắng xỏ về việc bị đánh lừa vừa rồi, vì ở phía sau Viên Kỳ Hải chỉ là một bức tường mà thôi, nào có ai khác xuất hiện khi lão bà quát hỏi như thật?

Bắc Cương Lão Tổ móm mém cười:

- Binh bất yếm trả. Có thủ đoạn nào mà lão thân đã không từng dùng? Ngoan ngoãn trao Thạch Phong Thành Chi Thước đây nào, tiểu tử !

Dùng thủ đoạn để cấu thêm người, và lại còn dương dương tự đắc bởi điều này, Viên Kỳ Hải chưa nhìn thấy ai trôn tráo như mục già Bắc Cương Lão Tổ.

Viên Kỳ Hải lại quát:

- Thân danh là nhân vật đứng đầu một cõi Bắc Cương, lão bà không thấy thẹn khi phải dùng sinh mạng một kẻ kém thế hơn để uy hiếp tiểu bối sao?

- Hê ... Hê ... Hê ... ! Kẻ có thể dùng lời lẽ để khích lão thân vẫn chưa sinh ra đâu. Tiểu tử, lão thân đếm đến ba, nếu người không chịu giao vật thì hãy nhận lấy thi thể vô hồn của tiểu liễu đầu này. Một ...

Đối với một kẻ vô liêm sỉ như lão bà này, Viên Kỳ Hải chợt hiểu ra là có giao hay không giao vật thì cũng phải nhận lấy một hậu quả như nhau. Làm gì có chuyện chàng chịu giao vật mà Bắc Cương Lão Tổ lại chịu buông tha Ngọc Hà luôn cả chàng.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Viên Kỳ Hải liền nâng cao Thạch Phong Thành Chi Thước và quát:

- Được ! Chết thì chết ! Lão bà đừng hòng nhận được Thạch Phong Thành Chi Thước. Đếm tiếp đi!

Giận đến run người, Bắc Cương Lão Tổ bỗng khom người và ho lên một tràng dài không ngớt miệng:

- Hừ ... hừ ...

Bạch y nữ lang sau một cái liếc nhìn về Viên Kỳ Hải, một cái nhìn không phải là khó chịu mà ngấm ngầm mang một ý nghĩa nào đó lạ lẫm, nàng ta nhanh nhẹn trao tận tay lão bà một hoàn linh được.

Cơn ho vừa dứt, Bắc Cương Lão Tổ không hiểu sao không dám đếm tiếp. Ngược lại, mục lão bà chỉ lẩm bẩm:

- Khí phách, bướng bỉnh, quật cường ! Hừ, lão thân biết phải làm gì để đối phó với hạng người này đây?

Hỏi mà không hề đợi câu trả lời, Bắc Cương Lão Tổ sau đó ngược nhìn Viên Kỳ Hải rồi cay cú hỏi:

- Tiểu tử ! Người muốn thế nào rồi mới chịu giao vật? Nhưng lão thân bảo trước, người đừng dùng dịp này để bắt bớ lão thân. Lão thân công phu nhần nại cũng chỉ có hạn mà thôi.

Nhìn Ngọc Hà cứ là người trong vòng tay tuy già nua nhưng lại cứng tợ thép của Bắc Cương Lão Tổ, Viên Kỳ Hải bởi nao lòng nên suýt đã bảo mục ta buông tha cho Ngọc Hà.

Kịp nhớ lại câu: "binh bất yếm trá" mà Bắc Cương Lão Tổ đã tự đắc nói ra, Viên Kỳ Hải sau một lúc ngẫm nghĩ mới nói:

- Lão bà thì muốn vật chứ không muốn người, Viên mỗ thì ngược lại. Chúng ta sẽ công bằng tao đổi vậy.

Bắc Cương Lão Tổ không hề động dung cứ thản nhiên ưng thuận:

- Người cứ ném vật ra thì sẽ được nhận người.

Nhưng Viên Kỳ Hải vừa cười vừa lắc đầu:

- Khoan đã ! Viên mỗ chưa nói hết. Để có được sự công bằng, lão bà sẽ trao đổi theo ý của Viên mỗ.

Bắc Cương Lão Tổ xạ nhìn về Viên Kỳ Hải bằng cái nhìn cực kỳ lạnh lẽo như đôi mắt của quái xà:

- Ý của người như thế nào? Mau nói ra đi.

Viên Kỳ Hải bảo:

- Trước hết, chúng ta phải đi ra bên ngoài đã. Lão bà nghĩ sao?

Bắc Cương Lão Tổ hừ lạnh:

- Đi thì đi ! Lão thân đâu sợ người bỏ trốn.

Sự lợi hại của Bắc Cương Lão Tổ còn thể hiện ở điểm này. Mục lão bà đã quá biết sự quan tâm của Viên Kỳ Hải đang dành cho Ngọc Hà nên mục lão bà mới nói như vậy.

Và quả nhiên, mục lão bà cứ ung dung đưa Ngọc Hà đi phía trước, mà không một lần nhìn lại phía sau. Mục lão bà tin chắc vào nhận định của mục. Viên Kỳ Hải sẽ không bỏ trốn.

Trước khi bước đi theo Bắc Cương Lão Tổ, lần thứ hai Bạch y nữ lang lại ném về Viên Kỳ Hải một tia nhìn vẫn bao hàm một ý nghĩa khó hiểu như lần trước đó.

Khi đi ngang qua chỗ Cao Thạch, Bạch y nữ lang chợt lên tiếng bảo hẩn:

- Đại sư huynh còn chờ gì mà không đi?

Cao Thạch lăm la lăm lét nhìn vào tấm lưng còng của Bắc Cương Lão Tổ và hạ thấp giọng nài nỉ Bạch y nữ lang:

- Tiểu sư muội hãy vì ta mà xin Lão Tổ tha mạng. Ân đức của tiểu sư muội, ta nguyện đáp đền.

Nàng ta đáp:

- Tha thì Lão Tổ tha rồi. Nhưng muội không biết liệu gia phụ có tha cho đại sư huynh không?

Hắn luống cuống nài van:

- Sư phụ thì ta không ngại, người chắc chắn chỉ phạt nhẹ ta thôi. Chỉ có Lão Tổ ...

Sắp sửa đi khuất ra ngoài, Bắc Cương Lão Tổ chợt gắt vọng vào:

- Người còn đứng đó làm nhảm nữa sao? Mau đi tìm sư phụ người và bả hắn đến Thạch Phong Thành chờ lão thân.

Còn hơn là lời đại xá, Cao Thạch biết thế là đã được Lão Tổ tha mạng bèn cuống quýt lao đi:

- Đệ tử xin đi ngay !

Vút !

Đưa mắt nhìn theo Cao Thạch, không hiểu sao Bạch y nữ lang lại thở dài thườn thượt.

Đi ở sau cùng là Viên Kỳ Hải. Tuy phải nhất mực thận trọng vì sợ những mưu đồ bất lợi chắc chắn sẽ có từ phía Bắc Cương Lão Tổ và Bạch y nữ lang nhưng Viên Kỳ Hải vẫn kinh nghi nghĩ thầm:

- Nàng ta gọi Cao Thạch là đại sư huynh còn Cao Thạch thì lại gọi phu thân của nàng là sư phụ, không lẽ nàng ta chính là ái nữ của lão Minh chủ giả hiệu họ Tiêu? Ta ở Chính Nghĩa Sơn đã lâu, tại sao không hề biết lão họ Tiêu vẫn còn có hậu nhân?

Với sự kinh nghi này, Viên Kỳ Hải không hề rời mắt khỏi dáng đi tha thướt của Bạch y nữ lang.

Đúng lúc đó, sau khi buông tiếng thở dài, Bạch y nữ lang bỗng quay đầu nhìn về phía sau.

Mục quang của song phương liền chạm vào nhau, gây cho cả hai những cảm giác ngỡ ngàng ngoài ý muốn.

Quay đầu trở lại thật nhanh, Bạch y nữ lang trước khi bước đi tiếp đã dùng đầu ngón chân vạch vào nền đá vài nét nguyệt bạch ngoặc.

Khi bước ngang chỗ đó, Viên Kỳ Hải lộ vẻ hoang mang khi thấy vón vện một chữ do Bạch y nữ lang cố ý lưu lại: "mưu"

Kể từ lúc đó, Viên Kỳ Hải cứ luôn nghĩ về chữ "mưu" do Bạch y nữ lang lưu lại.

Hồi 25

**DỪNG KỲ MƯU LẬP THÀNH KỲ MÔN
VẬT VÀ NGƯỜI: TRONG HAI CHỌN MỘT**

Trong thâm tâm Viên Kỳ Hải không hề nghĩ rằng Bạch y nữ lang lại khuyên chàng phải dùng mưu mẹo để đối phó với Bắc Cương Lão Tổ và chính là người thuộc phe nàng. Ngược lại, chàng chỉ nghĩ rằng nàng ta đang muốn cảnh tỉnh rằng phải đề phòng âm mưu thâm độc chắc chắn sẽ được Bắc Cương Lão Tổ dùng đến.

Nhưng, dù nghĩ như thế nào mặc lòng, tựu trung là Bạch y nữ lang dường như không tán thành những hành vi đầy thủ đoạn của Bắc Cương Lão Tổ. Bằng không, việc gì nàng phải cố ý lưu lại chữ “mưu” cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy.

- Nàng ta có dụng ý gì? Đứng về phía ta ư? Vô lý ! Điều này không thể nào có được, một khi phụ thân nàng vừa là đồ tôn của Bắc Cương Lão Tổ vừa là Minh chủ của võ lâm Trung Nguyên. Nàng ta không thể nào phản lại những người đã sinh thành và giáo dưỡng nàng. Vậy thì là ý gì?

Bên ngoài Lâm Sơn Tự lúc này ánh dương quang của buổi sáng tinh mơ đang đuổi dần bóng đêm.

Trong cảnh nhập nhoạng tranh tối tranh sáng như thế này, diện mạo của Bắc Cương Lão Tổ càng lộ rõ sự âm hiểm hơn.

Đã có sẵn chủ trương, ngay khi nhìn quanh khắp lượt, bọn Giáp Sĩ Hộ Sảnh có lẽ đã được Cao Thạch giải huyệt và đưa đi cả rồi, Viên Kỳ Hải không chờ Bắc Cương Lão Tổ thúc giục, vội lên tiếng:

- Giữa song phương lúc này nếu nói đến việc công bằng trao đổi rõ ràng là không đúng. Lão bà có thể nhẫn nại và chờ Viên mỗ một lúc không?

Bắc Cương Lão Tổ long mắt lên sòng sọc:

- Người định làm gì?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Nếu Viên mỗ có làm gì thì cũng quanh quẩn ở ngay trước mặt lão bà thôi. Giả dụ như ...

Viên Kỳ Hải nói đến đây bèn dùng chân hất một vuông đá được lát vào nền đất để tạo thành một lối đi vào Lâm Sơn Tự.

Viên đá vừa được chàng hất lên tênh hênh nằm yên chỗ trong khi Viên Kỳ Hải thản nhiên nói tiếp:

- Viên mỗ đang làm việc này?

Không hiểu được ý đồ của Viên Kỳ Hải, Bắc Cương Lão Tổ the thé kêu lên:

- Người cố tình dùng dằng định bỡn cột lão thân ư? Lão thân đã nói rồi, công phu hàm dưỡng của lão thân cũng có mức độ giới hạn. Người chớ quên điều ấy.

Đang khi Bắc Cương Lão Tổ nói xong toàn bộ câu này, Viên Kỳ Hải đã kịp lần lượt hất lên thêm năm vuông đá lát nữa.

Mỗi viên nằm mỗi hướng, không tuân theo bất kỳ một trật tự nào. Như là Viên Kỳ Hải đang cố tình đùa bỡn để kéo dài thời gian vậy.

Vẫn tiếp tục đi lại, vận dụng chân hất hết vuông đá này đến vuông đá khác phải bật ra khỏi vị trí trước đó của chúng, Viên Kỳ Hải ung dung tiếp lời:

- Lão bà không cần nhắc, Viên mỗ nào dám quên. Chỉ có điều, Viên mỗ chỉ muốn thực hiện cho xong sự trao đổi này mà thôi. Và phải là một cuộc trao đổi thật công bằng. Không lẽ lão bà lại không mong muốn như vậy sao?

Hỏi có nghĩa là chờ người được hỏi phải lên tiếng đáp lời, Viên Kỳ Hải cứ luôn thắc thỏm lo âu vì sợ lão bà Bắc Cương không chịu bắt chuyện như ý muốn của chàng.

Viên Kỳ Hải len lén thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nghe Bắc Cương lão bà sau một lúc ngăm nhìn gần hai mươi vuông đá được Viên Kỳ Hải hất lên mà không hiểu gì phải lên tiếng đáp lại:

- Hừ ! Đương nhiên là lão thân cũng muốn người nhanh chóng tiến hành việc trao đổi. Nhưng tại sao người không chịu nói rõ ý của người? Người đang trông mong gì vào những vuông đá này?

Viên Kỳ Hải cũng vừa hất thêm được tám vuông đá nữa, chàng cười lớn:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Những vuông đá này ư? Chúng chỉ là vật vô tri vô giác, đâu có gì đáng để cho lão bà phải bận tâm. Có chăng là Viên mỗ đang nghĩ xem là phải làm thế nào cho cuộc trao đổi thật sự công bằng đây? Lão bà có ý gì không?

Bắc Cương lão tổ vụt gầm lên:

- Tiểu tử quả to gan ! Người muốn khích nộ lão thân phải hạ thủ tiểu liểu đầu này sao? Người tưởng lão thân không dám à?

Thêm ba vuông đá nữa được Viên Kỳ Hải dùng chân nện lên, trước sau đã có ba mươi một vuông đá đã phải lìa xa vị trí vốn yên ổn trước đó của chúng.

Viên Kỳ Hải thôi không hất những vuông đá lên nữa. Vẫn đi đi lại lại, Viên Kỳ Hải vừa dùng chân để dịch chuyển một vài vuông đá như vị thế nằm của chúng trông không được thuận mắt lắm, và vừa lên tiếng tiếp tục cuộc đối thoại:

- Hành sự bất chấp thủ đoạn, một người như lão bà thì có gì mà không dám? Tuy nhiên, Viên mỗ cũng xin mạn phép nhắc lão bà, đồ tôn của lão bà đã không ngừng tìm thiên phương bách kế để

chiếm cho được Thạch Phong Thành Chi Thước. Điều đó minh chứng rằng Thạch Phong Thành Chi Thước chính là vật mà lão bà không dễ gì không muốn lấy, có đúng không?

Nghe Viên Kỳ Hải nói động đến đồ tôn của Bắc Cương Lão Tổ, là sư phụ của bọn Cao Thạch, Cao Phi, Bạch y nữ lang chột cúi đầu xuống như không muốn để cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy ánh mắt ai oán của nàng.

Và khi lão bà Bắc Cương Lão Tổ dần giọng kêu lên:

- Đúng vậy !

Thì cũng là lúc Viên Kỳ Hải đã bố trí xong phương vị cho ba mươi một vuông đá nọ.

Viên Kỳ Hải chậm chậm tiến dần về phía Bắc Cương Lão Tổ, với Thạch Phong Thành Chi Thước nắm chắc trong lòng bàn tay.

Khi đã đến đủ gần, chỉ còn cách Bắc Cương Lão Tổ ngoài một trượng, cũng là vùng ngoại biên của đám loạn thạch do Viên Kỳ Hải vừa cố ý tạo ra, chàng liền dừng lại.

Dùng chân khẽ nện một vuông đá khác, là vuông đá thứ ba mươi hai, Viên Kỳ Hải cứ để vuông đá nằm hờ hênh cạnh đầu mũi chân và bắt đầu nói:

- Bây giờ thì được rồi. Viên mỗ sẽ đặt vật tại đây rồi lui lại một trượng. Lão bà cũng thế, hãy tiến lên nửa trượng rồi lưu người lại. Chờ khi lão bà cùng lùi lại một trượng như Viên mỗ, lúc Viên mỗ hô hoán lên, lão bà thì lấy vật, còn mỗ thì lấy người. Lão bà nghĩ sao?

Đưa ánh mắt nghi ngại nhìn về phía đám loạn thạch nọ, Bắc Cương Lão Tổ sau khi thấy không có gì khác lạ, bèn lên tiếng ưng thuận:

- Được lắm, người đặt vật xuống đi.

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Không được! Nếu Viên mỗ hành động trước thì đâu khác gì Viên mỗ vừa xem thường vừa tỏ ra không tôn trọng lão bà?

- Người nói như thế là có ý gì?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Vào lúc này, lão bà là người có bản lĩnh cao minh nhất, Viên mỗ không thể so bì được. Để tỏ lòng kính trọng bậc tôn trưởng, Viên mỗ là tiểu bối nào dám thao thức hành động cùng một lúc với lão bà? Chứ đừng nói là hành động trước, vì như thế chẳng hóa ra Viên mỗ đã quá xem thường một cao nhân như lão bà sao?

Bắc Cương Lão Tổ the thé cười lên:

- Nói đi nói lại là do người không tin ở lão thân mà thôi. Cũng được ! Lão thân sẽ hành động trước, để xem người dám giở thủ đoạn gì nào? Hừ !

Cùng với tiếng hừ lạnh đầy uy hiếp, Bắc Cương Lão Tổ thản nhiên để Ngọc Hà xuống. Và trước ánh mắt ngạc nhiên lẫn lo ngại của Bạch y nữ lang, Bắc Cương Lão Tổ chậm chân lùi lại đứng một trượng như Viên Kỳ Hải vừa nói.

Chỉ cần nhìn vào thanh trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ đang chênh chếch hướng một đầu ra bên ngoài, trong tư thế sẵn sàng xuất thủ, Viên Kỳ Hải thoáng hiểu được sự nghi ngại của Bạch y nữ lang.

Vì cử chỉ của Bắc Cương Lão Tổ tuy không có gì phòng bị nhưng một khi Viên Kỳ Hải tỏ ra mạnh động thì ngay lập tức Bắc Cương Lão Tổ sẽ ra tay. Và như thế, như Bắc Cương Lão Tổ đã nói công phu hàm dưỡng của mục lão bà vốn có hạn, chắc chắn mọi việc sẽ hỏng bét, đến đá vàng cũng phải tiêu tan trước sự động nộ kinh thiên của mục lão bà.

Nhưng ý đồ của Viên Kỳ Hải lại không phải như vậy, thủ đoạn của chàng không như sự ngờ vực lẫn nghi ngại của Bạch y nữ lang và Bắc Cương Lão Tổ.

Viên Kỳ Hải trước khi đặt Thạch Phong Thành Chi Thước xuống đất đã hỏi qua tình hình của Ngọc Hà:

- Ngọc Hà muội ! Muội không sao chứ?

Vũ Văn Ngọc Hà dù đang lâm cảnh sức cùng lực kiệt nhưng để lên tiếng đáp lời thì nàng dễ dàng thực hiện được. Nàng lên tiếng:

- Muội chỉ bị kiệt sức thôi. Đại ca định giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho họ thật sao?

Viên Kỳ Hải cười gượng:

- Ta biết làm sao bây giờ. Giữa muội và vật này, ta đâu có đủ năng lực để giữ cả hai. Muội hãy nghe ta dặn đây, ngay khi ta đếm xong ba tiếng, muội hãy cố sức mà chạy đến với ta nha. Muội có hiểu ý ta không?

Từ từ nhắm mắt lại như có phần nào chán nản, Ngọc Hà thông thượt buông ra một câu nói nhẹ nhàng tơ :

- Muội hiểu.

Yên tâm, Viên Kỳ Hải bèn đặt vật xuống và từ từ lùi lại.

Và bây giờ, lúc Viên Kỳ Hải vừa lùi vừa di chuyển vòng đá thứ ba mươi hai mà chàng vừa nện lên khi nãy, khi vùng loạn thạch chỉ cách Ngọc Hà vón vện chỉ có nửa trượng. Viên Kỳ Hải chậm rãi đếm:

- Viên mỗ đếm đây ! Một ... Hai..

Đầu thanh trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ khẽ nhích động. Trong lúc đó Ngọc Hà vẫn nhắm chặt mắt như không hề quan tâm đến chuyển biến đang xảy ra, khiến cho Viên Kỳ Hải phải bồi hồi lo sợ cho mưu kế khó thành.

Nhưng việc đếm đủ ba tiếng Viên Kỳ Hải không thể không đếm:

- ... Ba !

Vút !

Veo ... Veo ...

Bắc Cương Lão Tổ không những chỉ chớp động thân mình mà thôi, mục lão bà còn vũ lộng luôn thanh trúc trượng ngay khi Viên Kỳ Hải buông ra tiếng đếm sau cùng.

Người của mục ta thì lao đến chỗ Ngọc Hà còn thanh trúc trượng thì nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thước.

Trong khi đó, Viên Kỳ Hải cũng thực hiện động tác cuối cùng của chàng, là ném vuông đá thứ ba mươi hai vào đúng phương vị mà Viên Kỳ Hải đã định trước.

Còn việc nhắm mắt của Ngọc Hà chỉ là hành động cần thiết để nàng có thể suy nghĩ thêm về sách lược của Viên Kỳ Hải. Đồng thời là để Ngọc Hà có dịp huy động mọi tàn lực để đủ sức thực hiện cũng một động tác cuối cùng.

Và Vũ Văn Ngọc Hà đã nhích động đúng lúc.

Nàng ta thi triển Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp, làm cho bóng nhân ảnh của Bắc Cương Lão Tổ khi lao đến phải mất đối tượng.

Chưa hết, ngay khi Viên Kỳ Hải bố trí xong vuông đá cuối cùng, nguyên một châu vi trước đó là một vùng đất chứa đầy những vuông đá ngổn ngang không theo bất kỳ một trật tự nào, bây giờ bỗng biến thành một vùng đất huyền hoặc mơ hồ, phẳng phất lớp sa mù ẩn hiện, Ngọc Hà còn kịp thực hiện thêm một động tác nữa.

Nàng ta cố tình dùng chân định tung Thạch Phong Thành Chi Thước vào chỗ Viên Kỳ Hải đang đứng và lo âu chờ nàng.

Vụt ! Vù !

Ngưng, Ngọc Hà dù cơ trí cũng không đủ tinh minh bằng Bắc Cương Lão Tổ, Ngọc Hà dù có nhanh chân nhưng cũng không đủ nhanh so với thanh trúc trượng của mục lão bà.

Thạch Phong Thành Chi Thước trước khi bị Ngọc Hà chạm chân vào đã bị ngọn trúc trượng của Bắc Cương Lão Tổ đánh bật về một bên. Và khi Ngọc Hà do lỡ đà bị hụt chân, ngọn trúc trượng của mục lão bà liền xuất hiện đúng ngay vào phần chân bên trên của bàn chân của Ngọc Hà.

Bắc Cương Lão Tổ chỉ cần kéo mạnh thanh trúc trượng trở về, Ngọc Hà đương nhiên sẽ bị mụ lão bà lôi trở lại về phía mụ.

Do đã lường trước được tình trạng này, Viên Kỳ Hải đã kịp lao đến và nắm lấy tay của Ngọc Hà.

Bàn tay của Ngọc Hà mềm mại như vô lực. Dẫu vậy, khi được cánh tay mạnh mẽ của Viên Kỳ Hải chạm vào, tay Ngọc Hà như tìm được nguồn sinh lực bổ sung đúng lúc và đu mạnh người về phía Viên Kỳ Hải. Thoát được lực lưu lại của mụ lão bà qua thanh trúc trượng.

Vút.

Phịch ! Phịch !

Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà bị ngã chổng lên nhau và lăn liên một lúc những ba vòng vào bên trong vùng sa mù do người loạn thạch tạo thành.

Có vẻ như mụ lão bà đang đuổi theo cả hai thì phải? Vì có tiếng kêu thất thanh của Bạch y nữ lang vang lên:

- Là kỳ môn trận thế đấy ! Lão Tổ mau quay lại thôi.

Vút !

Được sự đề tỉnh đúng lúc của Bạch y nữ lang, Bắc Cương Lão Tổ kịp thời quay lại trước khi đặt chân vào vùng sa mù chính là trận thế kỳ môn do Viên Kỳ Hải dùng những vuông đá để tạo thành.

Tuy bây giờ song phương không thể nào nhìn thấy nhau được nữa, nhưng âm thanh của Bắc Cương Lão Tổ từ bên ngoài vọng vào vẫn được Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà nghe không sót một lời.

Đầu tiên mụ lão bà hỏi:

- Đó là trận thế kỳ môn ư? Sao ngươi biết, Tuệ nhi !

Bạch y nữ lang đáp lại:

- Cảnh quang đã thay đổi bất thường, Lão Tổ hãy nhìn lại xem. Đó chẳng phải là một loại kỳ môn trận thế ư?

Mụ lão bà tỏ ra giận dữ:

- Nếu ngươi đã biết sao lúc này ngươi không chịu nói cho lão thân nghe?

- Hải nhi cũng chỉ mới biết đây thôi. Lão Tổ hãy nhớ lại xem, trước đó đâu có như thế này?

Vẫn ra chiều giận dữ, Bắc Cương Lão Tổ the thé rít lên:

- Hừ ! Trận thế thì đã làm sao? Lão thân không tin chỉ vài mươi vuông đá cón con có thể ngăn cản được lão thân.

Giọng nói của Bạch y nữ lang chợt rồi rít hẳn lên:

- Lão Tổ xin hãy suy xét lại. Kỳ môn trận thế không phải dễ đối phó đâu. Hẳn Lão Tổ hãy còn nhớ điều gì xảy ra vào ba mươi năm trước cho ...

Bắc Cương Lão Tổ chột thở ra một hơi thật nặng nề và kíp lên tiếng cảnh lời Bạch y nữ lang lại:

- Hà ! Lại vẫn là kỳ môn trận thế. Không lẽ lão thân phải chịu mất mặt trước tên tiểu tử vẫn còn chưa ráo máu đầu kia?

Giọng nài nỉ của Bạch y nữ lang liền vang lên:

- Lão Tổ ! Vật thì Lão Tổ đã lấy được rồi. Lão Tổ hãy còn chuyện quan trọng phải làm há có gì phải đi tranh thua với hạng tiểu bối?

- Nhưng nếu lão thân không giết được chúng, lão thân thật không sao chịu được.

Bạch y nữ lang vẫn cố van nài:

- Ngày dài tháng rộng, Lão Tổ lo gì không gặp lại họ? Hơn nữa, chuyện trao đổi kể như đã xong, tại sao Lão Tổ phải để tâm làm gì?

- Hừ ! Tuệ nhi, người nói người lời này là vì lão thân hay là vì bọn chúng.

Bạch y nữ lang có phần sợ sệt khi lên tiếng giải thích :

- Lão Tổ đừng có nghi ngờ hài nhi. Đương nhiên hài nhi nói như vậy chỉ là Lão Tổ mà thôi.

- Người vì lão thân như thế nào?

- Bây giờ bọn họ đã có kỳ môn đại thế chờ che. Lão Tổ muốn hủy diệt họ đương nhiên là không dễ. Việc họ còn sống và còn bôn tẩu giang hồ là việc không sao tránh khỏi. Nhỡ bọn họ xem chuyện Lão Tổ không giữ lời mà nói cho đồng đạo giang hồ nghe, hài nhi e rằng thanh danh Lão Tổ ...

Bắc Cương Lão Tổ bỗng cười lên sặc sụa:

- Hé ... Hé ... Hé ...! Giang hồ bây giờ là những ai? Bọn chúng có nghe thì đã sao? Phụ thân người đã là Minh chủ, quần hùng khắp Trung Nguyên đều bị phụ thân người khuất phục rồi, ai dám lên tiếng chê bai hoặc bình phẩm về hành vi của lão thân? Hé ... Hé ... Hé ... ! Trừ phi bọn chúng muốn chết ! Hừ !

Không nghe Bạch y nữ lang nói gì nữa. Nhưng Bắc Cương Lão Tổ cuối cùng phải hậm hực bảo:

- Hừ ! Hôm nay lão thân tạm thời buông tha cho bọn chúng một phen vậy. Đi thôi, Tuệ nhi ! Nếu lão thân không vì gấp rút lo việc ở Thạch Phong Thành ...

Âm thanh nhỏ dần đi, cho biết Bắc Cương Lão Tổ đang đi khỏi nơi này.

Hồi 26

**MẤT CHI THƯỢC VẪN ĐẾN CỔ THÀNH
HÉ CHÚT MỘT TỪNG ĐIỀU BÍ ẨN**

Một lúc lâu sau đó, dù công phu nội lực của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã hoàn toàn phục hồi nhưng cả hai vẫn không dám tự tiện tiến ra ngoài trận.

Họ sợ Bắc Cương Lão Tổ chỉ giả vờ bỏ đi nhưng thật ra vẫn đang đợi họ ở bên ngoài.

So về công phu thực lực, cả hai dù có liên thủ cũng không phải là đấu thủ của mục lão bà Bắc Cương, nên họ đành phải ẩn mình bên trong trận và chờ đợi. Ngẫm nghĩ lại mọi việc, nhất là việc lấy lại Thạch Phong Thành Chi Thước tại Lâm Sơn tự này kể như bất thành, Ngọc Hà buột miệng than:

- Uống bao tâm huyết của gia phụ và Nhị bá bá, cái chết của Đại bá bá và Tứ thúc thúc cũng là cái chết uống, Thạch Phong Thành Chi Thước rốt cuộc cũng bị Bắc Cương Lão Tổ đoạt mất.

Được Ngọc Hà gợi chuyện Viên Kỳ Hải bèn hỏi:

- Ngọc Hà muội ! Thực sự giữa võ lâm Trung Nguyên và bọn người Bắc Cương đã xảy ra những chuyện gì. Tại sao song phương phải cừ thù lẫn nhau?

Ngọc Hà lưỡng lự một lúc lâu mới đáp lại mập mờ:

- Muội cũng chỉ nghe gia phụ thuật lại mà thôi. Nghe đâu, hơn ba mươi năm về trước bọn Bắc Cương có dã tâm tiến nhập Trung Nguyên với ý đồ xưng bá. Để thực hiện ý đồ này, bọn Bắc Cương dưới sự thống xuất của Hắc Sát Lão Đồ Vương đã gây nhiều thảm họa cho đồng đạo khắp võ lâm Trung Nguyên.

Viên Kỳ Hải động tâm hỏi:

- Là Hắc Sát Lão Đồ Vương ư? Nghe nói lão ác ma này đã bị Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang diệt trừ rồi mà?

Ngọc Hà gật nhẹ đầu:

- Thì muội cũng đang định nói với đại ca như vậy. Lúc đó Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang vẫn chỉ là một trong những nhân vật vô danh tiểu tốt, không được thập đại môn phái nhất là Cái Bang nể trọng. Nhưng sau lần diệt trừ được ác ma Hắc Sát Lão Đồ Vương, thanh thế của Vô Vi Thanh Ngưu Bang bỗng vượt trội, đem đến nhiều rắc rối cho Bang chủ này.

Viên Kỳ Hải ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Thanh thế lẫy lừng như vậy thì kẻ nào dám quấy rối Vô Vi Thanh Ngưu Bang?

Ngọc Hà liếc nhìn Viên Kỳ Hải và thở ra :

- Đại ca tuy thông tuệ hơn người, đến gia phụ cũng phải khâm phục, nhưng về lịch duyệt giang hồ đại ca còn phải tìm hiểu nhiều hơn?

- Tại sao muội bỗng dưng phê phán ta? Ta đang hỏi muội về chuyện của Vô Vi Thanh Ngưu Bang kia mà?

Ngọc Hà lại liếc mắt:

- Vì đại ca hỏi về chuyện của Vô Vi Thanh Ngưu Bang như vậy, nên muội không thể không phê phán.

- Tại sao chứ?

- Vì đại ca hoặc là quá trung hậu hoặc quá si ngốc nên đại ca mới không nghĩ được nguyên nhân. Hơn nữa, đại ca lại để cho người dễ dàng lừa gạt.

- Lừa gạt ta? Có phải muội muốn nhắc chuyện Bắc Cương Lão Tổ đã lừa ta và làm cho muội phải lâm nguy không?

Ngọc Hà gật đầu:

- Không riêng gì chuyện đó, còn nhiều lần nữa đại ca vẫn bị sơ xuất.

Viên Kỳ Hải ngơ ngác:

- Nhiều lần à? Là những lần nào?

- Thì đó, đại ca có biết tại sao Cao Thạch lại đùn cho đại ca việc lấy lại Thạch Phong Thành Chi Thước từ bên trong pho tượng phật không?

- ...

- Là vì hắc sợ đại ca sẽ phát động cơ quan ám toán rồi là những bẫy rập khiến hắc phải thiệt mạng!

- Làm gì có bẫy rập ở đây?

- Đành là không có, nhưng đại ca cũng phải để tâm lưu ý đến điểm này. Phàm khi đã có bố trí cơ quan, người lập ra thường sắp đặt đi kèm theo nhiều cạm bẫy. Để khi có ai đó vì ác ý muốn phát động cơ quan để đoạt vật hay đột nhập cạm bẫy kia sẽ làm hại đến người đó, Cao Thạch sợ là vì lẽ này.

Viên Kỳ Hải gật gù ra vẻ tán thành:

- Được ! Ta sẽ lưu ý điểm này. Còn gì nữa không, Ngọc Hà muội?

Ngọc Hà cười đắc ý:

- Đương nhiên là còn. Đại ca có biết nguyên nhân nào muội đã để cho Cao Thạch dễ dàng bắt giữ được muội không?

Nghe nhắc đến việc này, Viên Kỳ Hải giật mình nhớ lại:

- Phải rồi ! Ta cũng lấy làm lạ về điều này. So về thân thủ, rõ ràng là hãn không thể hơn được, tại sao hãn lại bắt giữ được muội rồi dùng sinh mạng của muội để uy hiếp ta?

Ngọc Hà cúi đầu bên lén:

- Đại ca thử đoán xem?

Bảo Viên Kỳ Hải thiếu bề lịch duyệt thì đúng, nhưng bảo Viên Kỳ Hải thông tuệ hơn những thì càng đúng hơn. Sau một lúc ngẫm nghĩ và dựa theo cử chỉ có phần e lệ bây giờ của Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải tỉnh ngộ:

- Là muội cố tình để cho hãn bắt ư? Để làm gì?

- ...

- À ! Có phải muội nghĩ ta là hạng không xem trọng nghĩa, ta sẽ vì sợ mất Thạch Phong Thành Chi Thước mà bỏ muội nên muội muốn thử ta chứ gì?

Ngọc Hà bị Viên Kỳ Hải hiểu thấu tâm can càng đỏ mặt hơn nữa:

- Muội ... ! Muội chỉ biết đại ca quan tâm đến muội như thế nào thôi. Đại ca không trách muội chứ?

Viên Kỳ Hải thở dài:

- Đã nhiều năm ta sống lênh đênh cơ khổ, không người thân thích. Được nửa năm chung sống cùng muội, được muội và lệnh tôn yêu vì, ta không quan tâm đến muội thì biết quan tâm đến ai đây? Ta làm sao dám trách muội ! Ta chỉ sợ muội trách ta là đã làm cho tâm huyết một đời của lệnh tôn phải đổ sông đổ bể mà thôi.

Ngọc Hà ngược mặt lên nhìn Viên Kỳ Hải:

- Muội cũng không trách đại ca. Vả lại chính muội vì đi theo đại ca nên mới xảy ra cơ sự này. Giả như không có muội, đại ca nếu không là đối thủ của mụ lão bà, đại ca cũng dễ dàng thoát thân. Vì muội nên đại ca mới bị liên lụy.

Viên Kỳ Hải bỗng trở lại với tánh khí quật cường:

- Chúng ta bị mất Thạch Phong Thành Chi Thước vẫn chưa phải là mất hết. Năm xưa, nếu Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang một thân một mình dám xông vào Thạch Phong Thành, Viên Kỳ Hải ta việc gì mà không dám hành động như vậy?

Trở lại câu chuyện của Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang, Ngọc Hà chợt nói tiếp:

- Nhắc đến Thạch Phong Thành muội mới nhớ. Vì đây là mấu chốt xảy ra cừu thù giữa Bắc Cương và Hắc Sát Lão Đồ Vương và tiếp tục thực hiện mộng bá đồ, Bắc Cương Lão Tổ đã tìm đến Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang.

Bồi hồi theo câu chuyện kể, Viên Kỳ Hải hỏi vội:

- Giữa hai nhân vật này đã xảy ra chuyện gì?

Ngọc Hà từ tốn thuật lại:

- Theo gia phụ kể, Bắc Cương Lão Tổ đã ước hẹn một trận sống mái với Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang tại Thạch Phong Thành.

Viên Kỳ Hải vụt kêu lên:

- Tại Thạch Phong Thành ư? Ta nghe nói sau lần đó Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã an toàn rời khỏi Thạch Phong Thành. Vậy người bại trận phải là Bắc Cương Lão Tổ rồi.

Ngọc Hà kinh ngạc:

- Ai đã nói cho đại ca biết?

Viên Kỳ Hải cười khổ:

- Là Mông Diện Nhân. Một nhân vật thuộc Bắc Cương đã lợi dụng ta nhằm diệt trừ Quỷ Y Tử và Hoa Mãn Thiên tiền bối.

- Lão ác tặc đó ư? Vậy thì đúng rồi. Đại ca còn nghe được gì nữa?

Viên Kỳ Hải nhún vai:

- Thất tung.

- Ai thất tung?

- Là Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang.

Ngọc Hà không hiểu sao lại bần thần nôn nóng:

- Đại ca ! Chúng ta phải ở đây đợi chờ bao lâu nữa?

Viên Kỳ Hải dù ngạc nhiên nhưng cũng lên tiếng đáp lại:

- Ta định đến tối sẽ lên ra bên ngoài dò xét thử. Nếu Bắc Cương Lão Tổ đã bỏ đi.

Ngọc Hà hồi hã bảo chàng :

- Đừng chờ đến tối nữa, đại ca hãy đi dò xét ngay bây giờ đi.

Viên Kỳ Hải lo âu :

- Có việc gì thể muội?

Ngọc Hà lắc đầu bảo:

- Không có gì đâu. Là muội chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này và tìm cách đi nhanh đến Thạch Phong Thành.

- Muội đến Thạch Phong Thành làm gì? Không phải lệnh tôn đã bảo muội sau khi lấy xong Thạch Phong Thành Chi Thước thì phải quay về Hắc Lâm Kỳ trận sao?

Ngọc Hà lắc đầu:

- Muội không về đâu. Muội muốn đi theo đại ca thôi. Đại ca không thích sao?

Viên Kỳ Hải cảm nhận nhịp thở như huyệt hăng đi:

- Thích ! Ta thích lắm. Nhưng...

Ngọc Hà quấy mạnh đôi chân:

- Vậy thì đi đi, còn nhưng gì nữa.

Viên Kỳ Hải cuống quýt, liền miệng đáp lại:

- Được rồi! Để ta đi ! Muội cứ ở đây, chờ ta ra ngoài dò xét qua đã. Ta sẽ quay lại ngay.

Không bao lâu, Viên Kỳ Hải hớn hờ xuất hiện trước mặt Ngọc Hà:

- Chúng ta đi được rồi. Muội đoán không sai. Bắc Cương Lão Tổ bỏ đi lâu rồi.

Sau khi phá hủy trận đồ, kéo di hại đến sinh linh, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà liền tung người lao đi.

oOo

Dưới ánh dương quang chói chang của vùng giáp giới một Đại mạc rộng lớn ở phía Tây trung thổ, cạnh Tân Cương, một ngôi Cổ Thành hùng vĩ uy nghi cứ sừng sững đứng như một vị trí tiền tiêu cuối cùng và quan trọng của hai lãnh thổ: Trung Nguyên và Tân Cương.

Đá và đá ! Toàn bộ ngôi Cổ Thành đều được kiến tạo bằng những khối đá này chất chồng lên khối đá nọ.

Và gió từ vùng Đại mạc thổi đến đã làm cho những khối đá của ngôi Cổ Thành thay vì rêu phong cổ kính thì lộ lộ màu xám bạc nguyên thủy của đá.

Vì lẽ này, ngay từ xa do ánh dương quang phản chiếu, ngôi Cổ Thành thật dễ đập vào thị tuyến của bất kỳ ai đi thẳng về phía tây.

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cũng dễ dàng nhìn thấy ngôi Cổ Thành là vì lẽ tất nhiên này.

Và với tầm nhìn không bị một vật gì che chắn, khi còn cách ngôi Cổ Thành ngoài một dặm, nhờ thị lực cao minh hơn Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải bỗng thất thanh kêu lên:

- Cường phong ! Bên trên ngôi Cổ Thành đang có một luồng cường phong xuất hiện kìa, Ngọc Hà muội !

Wũ Văn Ngọc Hà chỉ nhận ra điều này khi luồng cường phong kia lần lần phủ kín lấp ngôi Cổ Thành.

Wũ Văn Ngọc Hà kêu lên:

- Có người đi vào Thạch Phong Thành. Phải có người đi vào thì cường phong mới xuất hiện. Chúng ta đến muộn rồi.

Viên Kỳ Hải bàng hoàng dừng chân lại. Nhưng sau đó, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục tiến về phía ngôi Cổ Thành đang bị luồng cuồng phong che phủ hầu như là hoàn toàn:

- Đi thôi ! Đã đến đây rồi, chúng ta cũng phải đến được Thạch Phong Thành.

Thở ra một hơi dài có phần nào ngao ngán, Viên Kỳ Hải tán thành:

- Thạch Phong Cổ Trận quả là lợi hại. Nhân vật lập được trận này phải là người thông kim bác cổ, kiến thức uyên bác và còn thông thiên triệt địa. Bọn Bắc Cương dù có đủ hai mảnh họa đồ, ta e họ cũng khó lòng đạt được mong muốn.

Nghe Viên Kỳ Hải nói như vậy, Ngọc Hà mới có phần nào bình tâm. Nàng ta cũng tự trấn an bản thân:

- Đại ca nói đúng lắm. Nhờ có một mảnh họa đồ, gia phụ đã tìm được tên của trận thế là Thạch Phong Cổ Trận. Cách thức nhập trận như thế nào chỉ có gia phụ, đại ca và muội biết mà thôi. Bọn Bắc Cương tuy có họa đồ nhưng bọn chúng đâu thể lường hết được sự biến hóa muôn hình vạn trạng của Thạch Phong Cổ Trận. Hy vọng điều bí ẩn bên trong Thạch Phong Thành vẫn còn chờ muội và đại ca.

Vút ! Vút !

Và khi còn cách Thạch Phong Thành chừng năm mươi trượng, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà lần thứ hai buộc phải dừng chân.

Sau khi tìm được một vị trí kín đáo để ẩn thân, Viên Kỳ Hải ào ào nói vào tai Ngọc Hà :

- Là bọn Bắc Cương ! Người vừa đi vào Thạch Phong Thành chắc chắn là một trong bọn chúng rồi.

Ngọc Hà cũng nhận thấy điều đó, nên hỏi:

- Đại ca có nhìn thấy Bắc Cương Lão Tổ không?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Không !

- Chẳng lẽ chính mục lão bà đã tự thân đi vào Thạch Phong Thành?

Viên Kỳ Hải phản bác lại:

- Như vậy thì chưa chắc. Dưới trướng mục lão bà có rất nhiều môn hạ, mục đâu cần phải mạo hiểm?

- Vậy mục lão bà đâu?

- Có lẽ cũng như chúng ta, mục lão bà đang ẩn thân đâu đó và chờ kết quả của môn hạ.

Ngọc Hà lại hỏi:

- Ngoài bọn Bắc Cương, đại ca còn nhìn thấy ai khác không?

Viên Kỳ Hải hỏi ngược lại:

- Ý của muện là muốn hỏi đến lệnh tôn và Mã tiền bối?

Ngọc Hà gật đầu:

- Đúng vậy ! Vì gia phụ và Nhị bá bá phải đến đây trước chúng ta.

Viên Kỳ Hải sau khi căng mắt ra nhìn bèn đề xuất:

- Ở phía trước chỉ là bọn Bắc Cương, không thấy người của chúng ta. Muội định lẽ nào, có cần tìm cách tiến lại gần và luôn tiện tìm lệnh tôn và Mã tiền bối không?

Ngọc Hà đáp lại sau một lúc ngẫm nghĩ:

- Đi thì đi, nhưng chớ để bọn Bắc Cương phát giác được chúng ta.

Men theo các gộp đá lô nhô, có rải rác quanh khu vực này, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà tìm cách vừa tiến lại gần Thạch Phong Thành mà không để cho bọn Bắc Cương môn hạ phát giác.

Cộp !

Một mẩu đá nhỏ bỗng va vào gộp đá mà cả hai vừa mới băng người đến, tạo ra một tiếng động tuy nhỏ nhưng lại quá đủ làm cho Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà cùng phải kinh tâm động phách.

Cả hai vụt quay lại và gương mặt liền giãn dần ra.

Họ cùng kêu thầm:

- Nhị bá bá !

- Vũ Văn Như Hóa tiền bối !

Thật vậy ! Tại một gộp đá chỉ cách Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà ngoài một trượng đúng là Mã Bình lão nhị và Vũ Văn Như Hóa lão tam.

Nếu không nhờ hai vị tiền bối này ném đá ra hiệu trước và nhờ có những dáng dấp quen thuộc có lẽ Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà không làm sao nhận ra được họ là ai.

Vì y phục của cả hai bây giờ thật kỳ quặc, không phải là những y phục thường thấy ở Trung Nguyên mà là hai tấm vải choàng có màu xám xịt.

Để cho Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà dễ bề nhận diện, hai vị tiền bối này đã tụt tấm vải choàng ra khỏi đầu. Và khi Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà đã nhận ra, họ lại nâng tấm vải choàng lên choàng kín cả khuôn mặt, chỉ chừa một khe hở đủ cho đôi mắt lộ ra thôi.

Khi đến cổ của họ, Viên Kỳ Hải liền nghe lời trách mắng của Vũ Văn lão tam:

- Sao ngươi lại mang cả Ngọc Hà đến đây, tiểu tử?

Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp và Ngọc Hà thì cũng chưa kịp phân minh thì cả hai lại nghe lão nhị Mã Bình trách:

- Bọn người cứ thế này mà đi ư? Sao không kiểm lấy hai tấm vải choàng và nguy trang như bọn ta? Bọn người thật là liều lĩnh đó! Hừ !

Lúc đó ngôi Cổ Thành dần dần xuất hiện trở lại, do luồng cuồng phong lúc nãy đang từ từ tan biến đi vì không có thêm bóng người nào đi vào và khuấy động Thạch Phong Cổ Trận nữa.

Nhóm bốn người của Viên Kỳ Hải liền chú mục nhìn vào từng động thái của bọn Bắc Cương môn hạ đang lố nhố đứng cách ngôi Cổ Thành không xa.

Do vị trí đã gần hơn, Viên Kỳ Hải chợt nhìn thấy một nhân vật có vóc dáng quen thuộc đang đứng vào gần ba mươi nhân vật Bắc Cương. Chàng đưa tay chỉ cho Mã Bình nhìn thấy:

- Mã tiền bối hãy nhìn xem. Hẳn có phải là Cao Phi, nhị đồ đệ của lão họ Tiêu không?

Bọn Bắc Cương môn hạ cho đến giờ vẫn luôn che kín chân diện và vì Cao Phi lúc đi đứng có điệu bộ rất ngông nghênh và trên đầu vai của hắn bây giờ là một đốc kiếm nên sau một lúc ngăm nhìn Mã Bình nghiêng rằng ken kết:

- Quả nhiên là hắn. Vậy là bọn ta đã có đủ chứng cứ để tin rằng lão họ Tiêu đích thực là Bắc Cương môn hạ.

Ngọc Hà vội nói chen vào:

- Nhị bá bá đâu cần tìm chứng cứ thêm nữa để làm gì. Chính Bắc Cương Lão Tổ đã thừa nhận điều này trước bọn tiểu nữ. Mụ lão bà còn nói ...

Vũ Văn Như Hóa kinh ngạc đến thảng thốt:

- Hà nhi vừa nói gì? Bắc Cương Lão Tổ ư?

Ngọc Hà gật đầu và nói tiếp:

- Lão họ Tiêu chính là đồ tôn của mụ lão bà.

- Sao lại là "mụ lão bà"? Bắc Cương Lão Tổ mà là nữ nhân sao?

Nghe Mã Bình hỏi như vậy, Viên Kỳ Hải ngạc nhiên:

- Không là nữ thì là nam sao? Rõ ràng văn bối và Ngọc Hà muội đã chạm mặt mụ lão bà tự xưng là Bắc Cương Lão Tổ kia mà.

Thần sắc biến đổi, Mã Bình đưa mắt nhìn sang lão Tam Vũ Văn Như Hóa. Sau đó, Mã Bình chép miệng bảo:

- Đâu, tiểu tử, người thuật lại mọi chuyện cho bọn ta nghe xem nào.

Nhanh miệng hơn và có lẽ vì muốn gia phụ cùng Nhị bá bá đừng trách Viên Kỳ Hải về việc Thạch Phong Thành Chi Thước, Vũ Văn Ngọc Hà vội vàng lên tiếng thuật thay cho Viên Kỳ Hải.

Càng nghe càng tỏ ra kinh hãi, gương mặt của hai lão Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa cứ biến đổi liên tục.

Sau khi Ngọc Hà dứt lời, lão lão liên nhìn vào mắt nhau một lần nữa. Thật lâu sau đó, Mã Bình mới lên tiếng:

- Thảo nào từ sáng đến giờ, bọn Bắc Cương lại bạo gan, cử hết người này đến người khác đi vào Thạch Phong Thành. Thì ra bọn chúng đã lấy được Thạch Phong Thành Chi Thước.

Nghe thế Viên Kỳ Hải động tâm hỏi:

- Bọn chúng đã khám phá được gì chưa tiền bối?

Mã Bình thì lắc đầu, còn Vũ Văn Như Hóa thì buột miệng cười khẩy:

- Hừ ! Đâu phải dễ như chúng nghĩ. Có họa đồ thì có nhưng Thạch Phong Cổ Trận đâu phải chỉ bất động cho bọn chúng thả sức tung hoành.

- Bọn chúng vẫn chưa tìm được gì ư? Sao nhị vị tiền bối biết?

Hất hàm chỉ về phía Thạch Phong Thành cho Viên Kỳ Hải nhìn thấy, Mã Bình bảo:

- Người thử nhìn xem! Tên lúc nãy đi vào cho đến giờ vẫn chưa quay lại, bọn chúng đang cử tên kế tiếp đi vào nữa kia.

Nhìn về phía trước, Viên Kỳ Hải nhận thấy sự việc đang diễn ra như Mã Bình vừa nói.

Một tên môn hạ Bắc Cương, sau khi được một nhân vật cầm đầu chỉ bảo và căn dặn, đang lò dò chuẩn bị xông vào Thạch Phong Thành.

Có tiếng than dài não ruột của Vũ Văn Như Hóa vang lên ở phía sau Viên Kỳ Hải:

- Bọn ta rồi cũng như vậy thôi. Biết cách nhập Thạch Phong Cổ Trận nhưng lại không có Thạch Phong Thành Chi Thước, bọn ta cũng đâu thể đi vào Thạch Phong Thành. Di mệnh của chủ nhân xem ra kiếp này bọn ta khó mong hoàn thành được rồi.

Viên Kỳ Hải càng nghe càng chột dạ. Chàng ứng tiếng bảo:

- Vãn bối dù không có Thạch Phong Thành Chi Thước quyết cũng xông vào. Di mệnh gì mà tiền bối muốn hoàn thành xin cứ phó thác và tin tưởng vào vãn bối.

Vũ Văn Như Hóa lắc đầu:

- Để làm gì? Rồi người cũng phải mạng vong thôi.

Viên Kỳ Hải đối với câu nói này của Vũ Văn lão tam tuy không giận nhưng hào khí can vãn đột ngột dâng lên trong người chàng. Vừa há miệng định nói, Viên Kỳ Hải đành phải ngậm miệng tịt lại khi nghe một âm thanh khác lạ bỗng vang lên nói xen vào:

- Phải đó, lão Vũ Văn nói đúng lắm. Người xông vào để làm gì?

Viên Kỳ Hải vội xoay người lại, nhìn về phía sau cùng với ba người chung bọn.

Viên Kỳ Hải không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy có đến năm nhân vật cùng một lúc xuất hiện, và năm nhân vật này đối với chàng hoàn toàn không xa lạ.

Viên Kỳ Hải thầm kêu lên:

- Sao Ngươn Trí đại sư, Nhất Trung Chương Đoàn Minh Tứ và vị nhân huynh họ Hà, hậu nhân của Hà Vị Giang lại đi đến đây? Sao họ lại đồng hành với Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược.

- Diệt nhi, Vũ Văn Ngọc Hà xin bái kiến Tú Hữu Nhị Can, nhị vị bá bá.

Tiền Huỳnh bật cười rồi chỉ vào vị thiếu hiệp anh tuấn họ Hà và nói:

- Hà nhi hãy lại đây, để ta dẫn kiến cho. Đây là Hà Vi Nghĩa, đồng truyền nhân của ta và Hữu Can bá bá. Hà Vi Nghĩa còn là truyền nhân của Đoàn Minh Tứ đại hiệp và Ngươn Trí đại sư.

Theo thứ bậc, Vũ Văn Ngọc Hà thi lễ trước:

- Ra là Hà Vi Nghĩa sư huynh. Hà sư huynh lại có đến tứ vị sư phụ ư?

Hà Vi Nghĩa bước tới đáp lễ:

- Tư chất của huynh kém cỏi, sợ rằng sẽ phụ lòng kỳ vọng của chư vị sư phụ thôi.

Tiền Huỳnh lại cười :

- Hẳn đâu phải chỉ có bốn vị sư phụ? Ngoài sở học của bọn ta, hẳn còn phải tiếp nhận sở học truyền gia của hẳn nữa. Phụ thân của hẳn chính là Đệ Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vi Giang đại hiệp.

Nhận thấy Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa từ khi thấy Ngươn Trí đại sư lẫn Hồ Nam Nhất Trung Chương Đoàn Minh Tứ hiện thân, vẫn cứ câm lặng đứng nhìn mà không một lần mở miệng, Chu Bất Nhược không chịu được bèn nói:

- Lão Nhị, lão Tam ! Hai người vẫn hiềm vị chuyện năm xưa à? Hai người có biết rằng vị chuyện của chủ nhân mà Võ Lâm Tam Kiệt: Chương, Kiếm, Khí đã phải lao tâm khổ tứ suốt thời gian qua không?

Mã Bình với gương mặt được phủ một lớp băng che chột lên tiếng:

- Tả Hữu Âm Dương Nhị Can. Bọn người đã suốt đời hầu cận bên chủ nhân cũng như bọn ta, chủ nhân có tính khí quật cường như thế nào không lẽ hai người lại không biết? Nếu không phải bọn họ cố tình xui bậy và khích nộ chủ nhân, chủ nhân đâu phải đơn thân độc lực đi vào Thạch Phong Thành và thất tung cho đến bây giờ?

Vũ Văn Như Hóa cũng hậm hực bảo:

- Không ngờ hai người là Tả Hữu Nhị Can lại không vì chủ nhân để báo hận, lại ung dung thỏa hiệp với Võ Lâm Tam Kiệt. Nếu chủ nhân biết được điều này, hai người thử nói xem, chủ nhân sẽ có thái độ gì?

Những mẫu đối thoại này dù Viên Kỳ Hải có nghe được đi nữa thì chàng đâu khác gì một ngoại nhân, nghe nhưng không hiểu. Những danh xưng lạ tai, lần đầu tiên Viên Kỳ Hải nghe được là: Âm Dương Tả Hữu Nhị Can, Võ Lâm Tam Kiệt: Chưởng, Kiếm, Khí ...

Tuy nhiên theo như Viên Kỳ Hải hiểu và đoán được, Võ Lâm Tam Kiệt chính là để nói đến Nhất Trung Chưởng ở Hồ Nam là Đoàn Minh Tứ đại hiệp, là Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vi Giang đại hiệp, phụ thân của Hà Vi Nghĩa, là Ngươn Trí đại sư danh gia võ học thủ tọa La Hán Đường của phái Thiếu Lâm.

Còn Âm Dương Tả Hữu Nhị Can và tứ huynh đệ kết nghĩa của Mã Bình gồm Quỷ Y Tử, Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, và Hoa Mãn Thiên đều có chung một vị chủ nhân.

Và vị chủ nhân này theo như sự oán trách của Mã Bình, đã vì Võ Lâm Tam Kiệt xúi bẩy nên đã đi vào Thạch Phong Thành và bị thất tung.

Chẳng trách lần trước Mã Bình tựa hồ không muốn nhìn mặt và cũng không muốn quay lại tiếp tay cho Đoàn Minh Tứ, Ngươn Trí đại sư và Hà Vi Nghĩa.

Và cũng chẳng trách tứ vị huynh đệ của Mã Bình dồn hết tâm lực vào Viên Kỳ Hải và muốn chàng đi vào Thạch Phong Thành thay cho họ.

Tiếp đó, Viên Kỳ Hải đột nhiên hiểu được chủ nhân của họ là ai, khi nghe Vũ Văn Ngọc Hà nói xen vào:

- Phụ thân, Nhị bá bá ! Như Viên đại ca nghe được thì Bang chủ chủ nhân sau khi đi vào Thạch Phong Thành đã quay trở ra bình yên vô sự.

Tả Hữu Nhị Can, Võ Lâm Nhị Kiệt (do Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vi Giang đã bị hãm hại nên Tam Kiệt giờ còn Nhị Kiệt) và Mã Bình lẫn Vũ Văn Như Hóa đồng kinh ngạc kêu lên:

- Thật ư?
- Sao tiểu tử biết?
- Là ai tung tin này?
- Người nghe từ lúc nào, Viên Kỳ Hải?

Hiểu được chủ nhân của bọn Mã Bình là bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang, một nhân vật mà từ khi nghe biết Viên Kỳ Hải đã luôn luôn ngưỡng mộ, chàng phấn khích giải thích:

- Là do Mông Diện Nhân nói ...

Chàng thuật lại tất cả cho họ. Nghe xong, mỗi người đều trầm tư ngẫm nghĩ. Như muốn lý giải xem là sau khi thoát khỏi Thạch Phong Thành, Bang chủ chủ nhân của họ đã đi về đâu? Và tại sao lại thất tung cho đến tận bây giờ? Hoặc giả có khi nào là do Mông Diện Nhân bịa chuyện nói ra không?

Đang lúc đó, tên môn hạ Bắc Cương nọ đã đi vào, cuồng phong liền xuất hiện ở bên trong tThạch Phong Thành.

Và bây giờ, luồng cuồng phong một lần nữa đã lặng đi nhưng bọn người Mã Bình vẫn không một ai lên tiếng.

Cho đến khi có tiếng Vũ Văn Ngọc Hà kêu lên:

- Mụ lão bà kia !

Mọi người cùng len lén nhìn ra và đều nhìn thấy một lão bà lưng còng tóc bạc với cây trúc拄杖 trên tay, bên cạnh là Bạch y nữ lang.

Mụ lão bà nếu không là Bắc Cương Lão Tổ thì giải thích như thế nào trước sự hành lễ thật khiêm cung của bọn Bắc Cương môn hạ ngay khi mụ lão bà xuất hiện.

Nhìn thấy một nhân vật che kín chân diện đang lom khom nói điều gì đó vào tai mụ lão bà, Hồ Nam Nhất Trung Chương, Đoàn Minh Tứ suýt nữa đã gầm lên:

- Hẳn kia rồi !

Ngươi Trí đại sư hạ thấp giọng hỏi lại:

- A di đà Phật ! Là ai vậy Đoàn thí chủ?

Đoàn Minh Tứ rít lên:

- Còn ai nữa ngoài vị nghĩa huynh kết bái của mỗ?

- Tiêu Đạt Nhân, Tiêu minh chủ ư?

Đoàn Minh Tứ cười lạnh:

- Đến lúc này đại sư còn gọi tên ác ma đó là Minh chủ ư? Năm xưa, nếu chúng ta không gặp may, bây giờ đại sư có còn sống để gọi tên bất nghĩa đó là Minh chủ không?

Vỡ lẽ ra, Viên Kỳ Hải len lén hỏi xen vào:

- Hóa ra năm trước, người đã xô Đoàn đại hiệp và đại sư xuống vực sâu là lão Minh chủ họ Tiêu ư?

Đoàn Minh Tứ không hiểu sao bỗng quắc mắt nhìn chàng:

- Sao ngươi biết? Hừ ! Thạch Phong Thành Chi Thước của ta đâu? Người đã cố tình giao cho mụ Bắc Cương Lão Tổ phải không?

Giận cũng dở, mà không giận cũng không xong, Viên Kỳ Hải hết đỏ mặt lại tái tái khi nghe Đoàn Minh Tứ ngang nhiên phỉ báng chàng như vậy.

Vũ Văn Như Hóa bỗng lên tiếng bên vực chàng :

- Vật đó vốn do tiểu tử nhặt được. Tiểu tử có đánh mất hay giao cho ai thì không việc gì đến ngươi. Bắc Cương Lão Tổ ở kia kia người có giỏi thì ra mà đòi lại đi. Hừ !

Và rồi bọn Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa lẫn Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cũng phải hoang mang khi nhìn thấy hết Đoàn Minh Tú lại đến Ngươn Trí đại sư và Tiền Huỳnh, Chu Bất Nhược, Hà Vi Nghĩa đang lần lượt lao ra bên ngoài.

Hồi 27**VÌ SỰ THẾ: CHÍNH TÀ THỎA THUẬN
BỞI DIỄN BIẾN CHÍNH TÀ PHÂN TRANH**

Với khoảng cách trên ba mươi trượng như hiện nay, bọn người Mã Bình chỉ có thể nhìn thấy diễn biến của sự việc chứ không thể nào nghe thấy được.

Tất cả cùng nhìn thấy ngoài hai nữ nhân Bắc Cương Lão Tổ và Bạch y nữ lang để lộ chân diện, còn tất cả bọn môn hạ Bắc Cương che kín chân diện đều tỏ vẻ kinh ngạc xen lẫn giận dữ khi nhìn thấy nhóm năm người do Đoàn Minh Tứ dẫn đầu đột nhiên xuất hiện.

Song phương sau một lúc ghìm nhau, Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư bỗng đứng đưa tay chỉ lung tung về phía hậu như muốn ám chỉ điều gì đó.

Điều này khiến cho Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa phải lo lắng.

Tuy nhiên, do Vũ Văn Ngọc Hà cũng quay đầu nhìn về phía sau để xem hành vi của Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư có ý gì, Ngọc Hà sau đó buột miệng kêu lên:

- Ô ! Mọi người nhìn xem ! Đúng là một cuộc thịnh hội chưa từng có ở Trung Nguyên bao năm nay.

Viên Kỳ Hải bán tín bán nghi thử nhìn lại phía sau. Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải phải sửng sốt kêu lên:

- Ôi chao ! Người ở đâu mà đông thế này. Thiếu Lâm phái, Võ Đang phái, có cả Cái Bang nữa.

Nghe Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng kêu lên như vậy, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa không thể không nhìn lại.

Tuần tự, Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa liệt kê các võ phái Trung Nguyên không hiểu do ai điều động đang lần lượt kéo đến Thạch Phong Thành này.

- Ngươn Tuệ đại sư, phương trượng chưởng môn phái Thiếu Lâm. Đại Hà đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang phái.

- Bằng Cát, Không Động. Lâm Thụy, Hoa Sơn. Minh nữ hiệp Côn Lôn phái. Dư Khúc Liên, phái Điểm Thương.

- Vu Hóa Thuần Bang chủ Cái Bang. Thạch Viễn Cung, Nga My phái. Chà ! Chà ! Đúng là thịnh hội trăm năm khó có.

Vũ Văn Như Hóa bỗng chép miệng:

- Chỉ đáng tiếc là chủ nhân ...

Mã Bình bỗng kêu lên hoảng sợ:

- Lão Tam hãy nhìn kia. Hai lão Tiền, Chu đang có ý định gì đây.

Quay người lại theo tiếng kêu của Mã Bình, Viên Kỳ Hải nhìn thấy Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược đang trụ bộ như muốn động thủ giao chiến với Bắc Cương Lão tổ.

Dù vừa rồi có những lời lẽ không mấy hòa nhã với Tiền- Chu, nhưng Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa đâu có thể nhắm mắt làm ngơ hoặc khoanh tay đứng nhìn hai lão Tiền – Chu đơn thân độc lực chống chọi lại thù nhân là Bắc Cương Lão tổ.

Hai lão lần lượt căn dặn Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà:

- Người đã từng gây thù kết oán cùng mục lão bà, người không nên lộ diện. Hãy giữ lấy tấm vải choàng mặt này của ta mà dùng. Chờ khi ta ra hiệu, người muốn đến thì đến.

- Hà nhi ! Người hãy ở lại đây với Viên Kỳ Hải. Không được khinh suất như trước nữa.

Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa sau khi vội vã cởi bỏ tấm vải choàng người và trao lại cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, cả hai liền nhanh tốc thi triển khinh thân pháp để lao ra.

Còn lại Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cả hai người vừa phải tránh sự phát hiện của bọn Bắc Cương, vừa tránh những ánh mắt tò mò của quần hùng các võ phái Trung Nguyên đang lần lượt tràn đến như thác chảy.

Không bao lâu, lúc quần hùng đã lố nhố đứng đối diện với bọn Bắc Cương môn hạ, bọn Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược dù đã có sự tiếp tay của Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa vẫn chưa động thủ giao chiêu với Bắc Cương Lão tổ.

Viên Kỳ Hải chỉ nhìn thấy bọn người Mã Bình đang đôi co tranh luận điều gì đó với Bắc Cương Lão tổ mà thôi.

Vì muốn nghe xem là đang xảy ra chuyện gì, Viên Kỳ Hải nghiêng người khẽ hỏi Ngọc Hà:

- Không lẽ chúng ta cứ ở đây mãi sao, Ngọc Hà muội?

Hiểu được ẩn ý của chàng qua câu hỏi này, Ngọc Hà lắc đầu bảo:

- Gia phụ đã có nghiêm lệnh, muội đâu dám sai lời.

Viên Kỳ Hải nhăn mặt:

- Nhưng nhờ Vũ Văn tiên bối cần đến sự tiếp tay của chúng ta thì sao? Chúng ta đứng xa thế này làm sao kịp chạy đến?

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngọc Hà bảo:

- Nhưng đại ca phải hứa là không được đến quá gần đó.

Viên Kỳ Hải chưa kịp gật đầu thì ở phía trước có chuyển biến.

Bắc Cương Lão tổ bỗng lùi lại và giao một vật gì đó cho Cao Phi.

Đồng thời, Hà Vi Nghĩa đang đứng chung chỗ với Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư cũng đến chỗ Cao Phi.

Quần hùng vào lúc này, kể cả bọn Bắc Cương môn hạ, đều im phăng phắc.

Tất cả như báo hiệu cho Viên Kỳ Hải hiểu rằng: Sắp có một chuyện thật hệ trọng xảy ra.

Quả nhiên là như vậy. Sau khi nhận được vật do Bắc Cương Lão tổ giao cho, Cao Phi không hiểu sao lại đồng hành cùng với Hà Vi Nghĩa. Và cả hai cùng hiên ngang đi về phía Thạch Phong Thành.

Viên Kỳ Hải vội kêu lên khe khẽ:

- Họ đã thương lượng việc hợp lực? Và họ đã thỏa thuận về việc cùng tìm hiểu những bí ẩn ở Thạch Phong Thành? Sao lại thế này?

Ngọc Hà cũng ào ào nói y như Viên Kỳ Hải :

- Sao lại như thế này?

Không thể nào tìm được câu giải đáp Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cứ đứng cách xa quần hùng như thế này. Cả hai không hẹn mà đồng cùng một lúc xuất hiện và đi nhanh về phía mọi người.

Với hai tấm vải choàng che kín cả đầu, ngoại trừ đôi mắt, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà chỉ nơm nớp lo ngại bị bọn Bắc Cương môn hạ nhìn ra mà thôi.

May thay, luồng cuồng phong quái dị bên kia Thạch Phong Thành lại xuất hiện, do sự xâm nhập của Hà Vi Nghĩa và Cao Phi, khiến tất cả mọi người đều phải chú mục nhìn cả về một phía, đã giúp cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đến được với Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa mà không bị ai phát hiện.

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, cả hai cùng khẽ khàng lên tiếng hỏi Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa điều nghi vấn của cả hai.

Cả hai cùng bàng hoàng lẫn hoang mang khi nghe Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa lần lượt đáp lời. Mã Bình chỉ nói và nói rất khẽ:

- Hóa ra mục lão bà kia chỉ là Lão tổ phụ nhân mà thôi. Bắc Cương Lão tổ hiện đang bị giam giữ trong Thạch Phong Thành.

Còn Vũ Văn Như Hóa thì hậm hực giải thích, đương nhiên là cũng nói rất khẽ:

- Tả Hữu Nhị Can không tin tưởng tiểu tử ngươi. Do Hà Vi Nghĩa đã được họ và Võ Lâm Nhị Kiệt dốc túi truyền bá, tiểu tử họ Hà được chọn làm người đồng hành với Cao Phi. Hừ ! Không là đồng đạo thì không thể nào đi chung hướng được, hai lão Tiên – Chu đã lú lẫn cả rồi.

Vẫn không hiểu cho lắm, Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Nhưng tại sao mục Lão tổ phụ nhân lại chấp nhận cho Hà Vi Nghĩa cùng hiệp lực với Cao Phi? Những mối thù trước đây đã được hóa giải rồi sao?

Mã Bình đáp lời, dù cũng chỉ là lời nói khế nhưng sự phẫn hận của lão cũng được biểu thị một cách rõ ràng:

- Trong chuyện này có nhiều điều người chưa biết nên người không hiểu cũng phải. Tóm lại, bọn Bắc Cương thì vì Bắc Cương Lão tổ, bọn ta thì vì Tệ chủ nhân nên tạm thời gác bỏ mọi ân oán. Chờ khi Hà Vi Nghĩa và Cao Phi quay trở ra, mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Hoặc là một trận chiến đẫm máu sẽ xảy ra hoặc ...

Mã Bình còn đang nói thì Vũ Văn Như Hóa vụt chen vào:

- Bọn Bắc Cương chắc chắn sẽ vì Hắc Sát Lão Đồ Vương mà đòi báo thù, trận huyết chiến chắc chắn phải xảy ra thôi. Hai lão Tiền – Chu đã bị mụ Lão tổ phu nhân lợi dụng mà không biết. Thật tức chết đi được.

Vũ Văn Ngọc Hà nói lên sự phỏng đoán của nàng:

- Có phải phụ thân phiền muộn vì Tả Hữu nhị bá bá vẫn không tin về sự thoát trở ra của Bang chủ chủ nhân không?

Vũ Văn Như Hóa đáp:

- Đúng vậy ! Hai lão lú lẩn Tiền, Chu cứ một mực cho rằng chủ nhân đến giờ vẫn còn ở bên trong Thạch Phong Thành.

Mã Bình có phần ngờ vực bèn hỏi:

- Lão Tam tin việc chủ nhân đã thoát ra Thạch Phong Thành là thật sao?

- Hừ ! Ta không tin cũng không được. Bằng không, mười mấy năm qua bọn Bắc Cương đâu dễ chịu nằm yên mà không tìm cách tận diệt cho hết những ai đã từng là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang chúng ta.

Mã Bình nhìn vào Vũ Văn Như Hóa như đang nhìn một quái nhân:

- Lão Tam nói như vậy là ý gì?

Vũ Văn Như Hóa rít nhẹ từng tiếng:

- Theo ta, Thạch Phong Cổ Trận chắc chắn không giam giữ được chủ nhân. Chủ nhân đúng là đã thoát. Và ...

Hít mạnh một hơi thanh khí, giọng nói của lão Vũ Văn bỗng trở nên trầm trọng:

- Chắc chắn chủ nhân đã bị bọn Bắc Cương sau đó tìm cách hãm hại.

Toàn thân chấn động, không riêng gì Mã Bình mà đến cả Viên Kỳ Hải sau khi một lúc ngẫm nghĩ cũng cảm nhận rằng lời phỏng đoán của lão Vũ Văn Như Hóa rất chí lý. Trừ phi bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang đã bị bọn Bắc Cương hãm hại thì bọn người Vô Vi Thanh Ngưu Bang là bọn Mã Bình mới còn yên ổn cho đến bây giờ.

Ngược lại, nếu bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang chưa chết, hoặc giả là còn đang bị giam hãm trong Thạch Phong Thành thì muốn gì thì muốn, bọn Bảo chủ phải báo thù cho Hắc Sát Lão Đồ Vương trước đã, sau mới tìm cách xông vào Thạch Phong Thành để giải thoát cho Bắc Cương Lão tổ. Chứ không thể nào có được một sự thỏa thuận như đang diễn ra vào lúc này.

Vũ Văn Ngọc Hà lo ngại hỏi:

- Nói vậy, Hà Vi Nghĩa vì biết phương thức nhập cổ Trận Thạch Phong, còn bọn Bắc Cương thì có họa đồ lẫn Thạch Phong Thành Chi Thư, nên song phương mới nảy ra ý hợp lực?

Vũ Văn Như Hóa chỉ mới gật đầu và chưa kịp lên tiếng đáp lời thì ở phía trước lại có chuyển biến.

Luồng cuồng phong đang vần vũ ở bên trong Thạch Phong Thành đột nhiên xoay chuyển một cách quái dị.

U ... U ... U ...

Và hàng loạt những tiếng rú rít do luồng quái phong tại nên bỗng bất ngờ vang löt ra khỏi phạm vi của Thạch Phong Thành và vang đến tai mọi người.

Có tiếng sầm sì to nhỏ đầy sự ngạc nhiên do nhiều người cùng một lúc bật kêu lên:

- Ô ! Trận thế đang bị nhiễu động kìa !

- Hai người vừa xâm nhập chắc hẳn phải là lành ít dữ nhiều.

- Không đúng ! Có lần nào âm thanh của quái phong vang ra đến tận bên ngoài? Họ đã nhập trận an toàn nên mới có hiện tượng này.

- Xem ra điều bí ẩn của Thạch Phong Thành không bao lâu nữa sẽ được phanh phui.

- Hừ ! Chưa chắc đã được như vậy!

- Sao lại chưa?

- Rồi mọi người xem, những chuyện kinh thiên động địa chắc chắn sẽ xảy ra cho dù Thạch Phong Thành còn hay không còn bí ẩn.

Mỗi người nói mỗi phách nhưng tựu trung chỉ vì trận quái phong lần này xuất hiện lại có kèm theo những tiếng rú rít kinh hồn. Là một điều trước đây chưa từng có.

Nếu bọn Bắc Cương và nhóm người thuộc phe Tiên, Chu có phần không quan tâm và đặt nhiều kỳ vọng vào hiện tượng lạ lùng này thì riêng bản thân Viên Kỳ Hải lại đang có những cảm nhận vô cùng khác lạ chưa từng có trước đây.

Chàng đang cảm thấy một sự nôn nao khó tả mỗi khi mục quang chạm vào ngôi Cổ Thành vừa có vẻ kỳ bí xa lạ vừa như thoát ra những tiếng mời gọi vô hình.

Những tiếng mời gọi vô hình đó không hiểu sao lại như đồng nhất với những âm thanh rú rít của quái phong.

Không tự chủ được, Viên Kỳ Hải cứ luôn cợ quậy đôi chân như muốn chạy lao đến ngôi Cổ Thành càng nhanh chừng nào càng thỏa mãn đến chừng ấy.

Cảm nhận được những xúc cảm kỳ lạ của Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Ngọc Hà phải đưa tay giữ Viên Kỳ Hải lại và thì thầm hỏi:

- Đại ca làm sao vậy? Có gì không ổn sao?

Viên Kỳ Hải sức tỉnh. Và tuy đang tìm cách giải thích cho Ngọc Hà hiểu những cảm xúc bản thân nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không ngớt đưa mắt nhìn vào ngôi Cổ Thành kỳ quái nọ ...

- Muội yên tâm, ta không sao đâu ! Chỉ có điều những âm thanh từ trong Thạch Phong Thành vang ra không hiểu sao lại làm cho ta phải bồn chồn lo lắng. Muội có cảm giác như ta đang có chẳng?

Ngọc Hà do đã được Viên Kỳ Hải kể cho nghe những tự sự thuộc về quá khứ nhưng có liên quan đến Thạch Phong Thành, nên nàng ta dễ dàng thấu hiểu tâm trạng của Viên Kỳ Hải. Ngọc Hà thủ thủ trấn an:

- Hà Vi Nghĩa và Cao Phi chắc chắn sẽ quay lại, đại ca rồi sẽ biết những bí ẩn có liên quan đến Thạch Phong Thành và cũng có liên quan đến điều nghi ngờ của đại ca. Đại ca cố bình tâm, đừng tỏ ra nôn nóng như vậy.

Do đứng ở cạnh bên, Mã Bình vừa nghe Ngọc Hà khuyên nhủ Viên Kỳ Hải liền lấy làm kinh dị hỏi:

- Những bí ẩn gì của Thạch Phong Thành lại có liên quan đến điều nghi ngờ của người? Người vì nghi ngờ điều gì mà luôn tìm cách đi vào Thạch Phong Thành?

Nở một nụ cười gượng gạo, Viên Kỳ Hải thoáng do dự vì không biết là có nên kể cho Mã Bình nghe về lời trấn trối hết sức quái dị của phụ thân hay không? Một lời trấn trối gần như là vô nghĩa của một người không có chút liên quan gì đến giới võ lâm nhưng lại là một sự hệ trọng đối với mọi nhân vật thuộc giới võ lâm.

Hiểu thấu tâm trạng của Viên Kỳ Hải khiến cho chàng khó thể nói được nên lời, Vũ Văn Ngọc Hà bèn tìm cách giải thích cho Viên Kỳ Hải.

Nàng ta bảo:

- Điều nghi ngờ của đại ca rất là mơ hồ, nhị bá bá dù có nghe vị tất đã tin. Là thế này ...

Vũ Văn Ngọc Hà chưa kịp nói tiếp thì hàng loạt những âm thanh của rất nhiều người cùng vang lên, làm cho Vũ Văn Ngọc Hà phải nín bật.

- Ra rồi ! Họ đi trở ra kia kìa.

- Chà ! Hay thật ! Lâu lắm mới thấy người đi vào rồi lại đi trở ra an toàn như thế này.

- Sao lại là an toàn? Mọi người không thấy cả hai cùng nhuộm đầy huyết tích đó sao?

- Nhuộm thì nhuộm, nhưng họ vẫn được toàn mạng và đi trở ra. Vậy là khá lắm rồi.

- Ôi chao ! Ngã rồi ! Một trong hai đã té ngã rồi kìa.

- Khá lắm! Người không ngã đã quay lại để vực người bị ngã lên. Nghĩa khí của người này xứng đáng là quân tử đại trượng phu. Bội phục ! Bội phục !

Ngỡ ngàng đến sửng sốt, Viên Kỳ Hải nhìn thấy đúng là Hà Vi Nghĩa đang dìu Cao Phi quay trở lại thật.

Và Cao Phi, sau khi thoát được Thạch Phong Thành do tấm vải che kín chân diện đã bị rơi mất, có rất nhiều người nhìn được Cao Phi liền hoảng loạn kêu lên:

- Xem kìa ! Tên môn hạ Bắc Cương kia sao có diện mạo giống Cao Phi, nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ quá vậy?

- Là Cao Phi chứ còn ai nữa mà bảo giống với không giống? Có điều lạ, không hiểu tại sao hắc bổng dưng trở thành Bắc Cương môn hạ như thế này?

- Ôi chao ! Nếu Cao Phi là Bắc Cương môn hạ, không lẽ đại huynh của hắc Cao Thạch và cả Tiêu minh chủ Uy Hiển Phục Ma nữa, cũng là ...

- Này ! Người không được nói càn. Tiêu minh chủ là Minh chủ của võ lâm Trung Nguyên thì làm gì lại có liên quan đến Bắc Cương môn hạ?

Giữa những lời bàn tán xôn xao của đa số quần hùng đương diện, Viên Kỳ Hải phải cố lắm mới nghe được mẩu đối thoại ngắn ngủn của Cao Phi và Hà Vi Nghĩa, khi cả hai đang đáp lại một vài câu hỏi của những nhân vật đang quan tâm đến Thạch Phong Thành.

Mụ Lão tổ phu nhân hỏi Cao Phi :

- Người đã khám phá được điều gì?

- Lão tổ ... Lão tổ ... ! Là ... Là ...Hắc Sát ...

Mụ Lão tổ phu nhân nôn nóng hắt lên:

- Là Lão tổ nào? Trượng phu của lão thân phải không?

- Phải ... ! Là ... chính là ...

Mụ Lão tổ phu nhân càng lúc càng bấn gắt:

- Đủ rồi ! Người còn khám phá được những gì nữa?

- Đệ tử ... Đệ tử chưa kịp ... Đã bị ... bị trúng phải Hắc Sát...

- Lão không biết người là người do lão thân sai vào sao?

- Đệ tử không có ... Không có dịp để ... để ...

- Hừ ! Thạch Phong Thành Chi Thuộc đâu? Người có còn giữ không?

- Không còn, đã bị ... đã bị Lão tổ...

Trong khi đó Đoàn Minh Tứ và hai lão Tiền, Chu lại vây quanh Hà Vi Nghĩa :

- Đồ nhi có nhìn thấy ...

Hà Vi Nghĩa do có nội lực cao thâm hơn Cao Phi nên vẫn còn phần nào tỉnh táo và nhận biết những gì đã xảy ra ở bên trong Thạch Phong Thành. Hà Vi Nghĩa nhanh nhẹn đáp lời:

- Ở bên trong chỉ có một vị lão nhân mà thôi. Và không phải là lão bang chủ.

- Thạch Phong Thành Chi Thước dùng để làm gì?

Hà Vi Nghĩa thở ra:

- Có lẽ để khai mở một thạch thất nào đó.

- Sao lại là có lẽ? Bọn người tại sao không hỏi cho rõ hoặc thử mở thạch thất đó ra?

Hà Vi Nghĩa lắc đầu:

- Vị lão nhân đó đâu có cho bọn đồ nhi hành động theo ý riêng. Ngay khi gặp bọn đồ nhi, lão nhân chỉ hỏi có hai chữ: "Tín vật?"

- Tín vật? Là tín vật gì?

- Đồ nhi không biết.

- Sau đó thì sao?

- Lão nhân chỉ phất tay một cái bọn đồ nhi liền lăn lông lốc ra ngoài.

- Chỉ có một cái phất tay thôi sao? Là công phu gì?

- Là Hắc Sát Phi Trảo !

- Hắc Sát Phi Trảo? Không lẽ là Bắc Cương Lão tổ?

- Lão nhân còn bảo ...

- Bảo gì?

- Từ nay về sau kẻ nào không có tín vật mà tùy tiện đi vào Cổ Thành thì ...

- Thì thế nào?

- Giết bỏ, không tha !

Nếu như Viên Kỳ Hải nghe được thì mục Lão tổ phu nhân và bọn Mã Bình cũng nghe được.

Và nếu Cao Phi do sức lực kiệt quệ nên đáp lại không rành rẽ thì Hà Vi Nghĩa giải thích tương đối đủ.

Do đó, tất cả đều hiểu được rằng: bên trong Thạch Phong Thành đúng là có người nhưng chỉ có một chứ không có hai. Người này vì muốn lưu ngụ tại Cổ Thành chứ không phải bị giam giữ. Và bất kỳ ai nếu muốn đi vào Thạch Phong Thành để tìm hiểu một bí ẩn thì phải có tín vật.

Tín vật đó là gì, không ai hiểu và bọn Mã Bình cũng không hề quan tâm tìm hiểu xem tín vật đó là gì? Điều mà bọn họ muốn biết đã được Hà Vi Nghĩa lẫn Cao Phi giải thích quá đủ.

Mã Bình chợt cao giọng kêu lên:

- Chủ nhân không có ở trong Thạch Phong Thành. Tả Hữ Nhị Can ! Hai người còn nghi ngờ gì nữa không?

Vũ Văn Như Hóa liền tiếp lời:

- Chủ nhân đã thoát ra nhưng lại thất tung. Chính là do bọn ác ma Bắc Cương hãm hại.

Tiền Huỳnh là Hữu Âm Can của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, ngay tức khắc hiểu được những suy nghĩ của Vũ Văn Như Hóa. Và do tin vào nhận định của lão Vũ Văn, Tiền Huỳnh bỗng lớn tiếng hô hoán:

- Không sai ! Bọn Bắc Cương do muốn nhổ cái gia trước mắt nên đã hãm hại tề Bang chủ. Để thực hiện dã tâm xưng bá võ lâm, bọn Bắc Cương đã cho người tiềm nhập vào võ lâm Trung Nguyên.

Chu Bất Nhược, Tả Dương Can tiếp lời:

- Và kẻ đó đã được quần hùng tín nhiệm, công cử làm Minh chủ võ lâm. Chính là ác tặc Uy Hiển Phục Ma, Tiêu Đạt Nhân. Mọi người hãy nhìn đây, nhị đồ đệ của Tiêu Đạt Nhân đang ở trước mặt mọi người đây. Hẳn chính là Bắc Cương môn hạ.

Đến lúc này, khi quần hùng các võ phái đang ùn ùn kéo đến vì nghe hai lão Tiền- Chu thi nhau cáo giác Tiêu minh chủ, bọn môn hạ Bắc Cương dưới sự điều động của mục Lão tổ phụ nhân đang co cụm lại thành một lực lượng khả dĩ hùng hậu.

Hồ Nam Nhất Trung Chưởng Đoàn Minh Tứ bỗng gầm lớn:

- Chúng ta đã lầm khi trao trọng trách Minh chủ võ lâm cho một tên Bắc Cương môn hạ. Hai năm trước, lúc mở phát hiện được chân tướng của tên họ Tiêu, y đã đẩy mỡ xuống vực. Trong việc này, Ngươn Trí đại sư cũng là một nạn nhân.

Đến lượt Ngươn Trí đại sư lên tiếng thừa nhận:

- A di đà Phật! Tiêu Đạt Nhân chính là Bắc Cương môn hạ. Chư vị anh hùng xin đề phòng dã tâm của bọn Bắc Cương.

Mọi việc đến đây đã rõ. Quần hùng các võ phái vì muốn dẹp bỏ mối đại họa của võ lâm Trung Nguyên. Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược thì vì mối thù của bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư thì vì mối hận bị Tiêu Đạt Nhân đẩy xuống vực sâu, còn Hà Vi Nghĩa thì vì mối thù không đội trời chung do Tiêu Đạt Nhân hạ sát gia phụ Hà Vi Giang. Tất cả đều xông lên và nhìn bọn Bắc Cương bằng những ánh mắt giận dữ và chất chứa hận thù.

Ngược lại với tất cả, Viên Kỳ Hải vẫn bị ngôi Cổ Thành thu hút mãnh liệt. Và Viên Kỳ Hải đang dịch chuyển dần về phía Cổ Thành như người đang trong cơn mộng du, không còn tự chủ được nữa.

Luôn bám sát theo sau Viên Kỳ Hải là Vũ Văn Ngọc Hà.

Và vì hình dáng của cả hai, do càng lúc càng tách rời khỏi đám đông, được Bạch y nữ lang nhìn thấy, nàng ta không thể không nhận ra và bắt đầu có những cử chỉ khác lạ.

Nhận ra những cử chỉ này, mục Lão tổ phu nhân liền lén đưa mắt nhìn về phía Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

Tuy chưa phát hiện ra Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà, vì cả hai vẫn dùng hai tấm vải choàng để che phủ chân diện, nhưng do động thái của cả hai, đang di chuyển dần về phía Thạch Phong Thành đã làm cho mục Lão tổ phu nhân phải lưu tâm dò xét.

Đúng lúc đó, Đoàn Minh Tứ bỗng đưa tay chỉ vào một nhân vật đang che kín chân diện và đang đứng đầu hàng người Bắc Cương môn hạ. Đoàn Minh Tứ quát lên thịnh nộ:

- Tiêu Đạt Nhân ! Người tưởng người che kín chân diện như thế này là Đoàn Minh Tứ ta không nhìn ra người sao?

Nhân vật nọ thoáng rung động châu thân và vội vàng lên tiếng để hỏi lại:

- Họ Đoàn kia ! Người nói hàm hồ gì vậy?

Giọng nói của nhân vật nọ cứ khàn khàn như kẻ cố tình giả giọng để che giấu âm thanh thật.

Đang bị ngôi Cổ Thành thu hút đến quên cả thực tại, Viên Kỳ Hải chợt rung mình khi âm thanh khàn khàn kia lọt vào tai.

Viên Kỳ Hải vội quay đầu về phía có tiếng phát thoại.

Nhận ra âm thanh khàn khàn đó là do một nhân vật có vóc dáng khá quen mắt, Viên Kỳ Hải động nộ gào lên:L

- Mông Diện Nhân! Mã tiền bối, Vũ Văn tiền bối! Hẳn chính là Mông Diện Nhân, kẻ đã lập mưu ám hại Quỷ Y Tử và Hoa Mãn Thiên nhị vị tiền bối.

Vút !

Viên Kỳ Hải gào xon liền động thân lao đến.

Soạt !

Chàng quên rằng chàng đang còn dùng tấm vải choàng để che dấu hình tích. Do vậy khi động thân lao đi, tấm vải choàng liền rơi ra và làm cho chàng phải lộ diện.

Mã Bình và Vũ Văn Như Hóa khi hay biết nhân vật nọ chính là Mông Diện Nhân, cả hai cùng lao đến và lần lượt quát lên:

- Chính hắc đã nói chủ nhân đã an toàn rời khỏi Thạch Phong Thành!

- Chắc chắn là hắc đã hãm hại chủ nhân.

Như hiệu lệnh phát động, Tiền – Chu cũng lao đến.

Mông Diện Nhân vội vã phẩy tay ra lệnh:

- Tiến lên ! Giết hết bọn chúng cho bản nhân.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Dù nhân số ít hơn chỉ có xấp xỉ ba mươi người, nhưng ngay khi có lệnh, bọn Bắc Cương môn hạ liền xông cả lên.

Và ngay tức khắc, qua công phu tuyệt học của bọn Bắc Cương đang thi triển, quần hùng lủ lượt hô hoán:

- Là Phi Hoa Chưởng?

- Mê Tung kiếm pháp? Tuyệt kỹ thành danh của Tiêu minh chủ đây mà.

- Xích Long Dương Chưởng nữa kìa !

-Ồ ! Hắc Sát Phi Trảo!

- Lão họ Tiêu chính là người của Bắc Cương rồi.

Với ý đồ xưng bá đã lâu và với những công phu tuyệt học này, bọn Bắc Cương môn hạ tuy không đông nhân số bằng nhưng vẫn ngang nhiên xông xáo giữa quần hùng mà không hề khiếp sợ.

Để dễ dàng so sánh thực lực của hai phe, chỉ cần nhìn vào công phu bản lãnh của mỗi một nhân vật bị Viên Kỳ Hải gọi là Mông Diện Nhân cũng đủ hiểu

Dù đang bị Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa và Viên Kỳ Hải vây công, Mông Diện Nhân vẫn ung dung đối phó.

Nếu như bọn người Viên Kỳ Hải không nhờ vào Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp thì không ít lần đã bị tuyệt học tà môn của Mông Diện Nhân quật phản.

Vẫn chưa phải là hết, những luồng tà khí tỏa ra từ Xích Dương Chưởng của Mông Diện Nhân cũng không ít lần làm cho Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa và Viên Kỳ Hải phải khốn đốn.

Công phu của Mông Diện Nhân nếu cao minh chỉ có một lần thì công phu của mục Lão tổ phu nhân phải cao minh gấp đôi.

Một mình mục lão bà khi phải giao chiêu với Tiền, Chu hai người, còn có Đoàn Minh Tứ và Hà Vi Nghĩa trợ chiến nhưng mục lão bà vẫn tỏ ra dư lực.

Thanh trúc trượng khi thì điểm vào khi thì phất, khi đảo Đông, khi lượn Tây, lúc trên lúc dưới, lúc xa lúc gần, trượng pháp của mục lão bà làm cho phe Tiền, Chu phải kinh ngạc.

- Đúng là Mê Tung kiếm pháp của lão Tiêu đây rồi.

Ngoài ra, ngọn Hắc Sát Phi Trảo của mục lão bà đôi khi còn vượt ra ngoài phạm vi để tiếp tay trợ lực cho Bạch y nữ lang đang bị Ngươn Trí đại sư và chưởng môn Võ Đang phái là Đại Hà đạo trưởng vây khốn.

Với quần hùng các võ phái Trung Nguyên, những nhân vật là nhất môn chi chủ hoặc hảo thủ một phương trời thì phải hai người mới có thể đấu ngang tay hoặc hơn bọn Bắc Cương môn hạ một người đôi chút.

Kỳ dư số còn lại phải năm bảy người hiệp lực mới có khả năng ngăn đỡ một tên Bắc Cương môn hạ.

Nhận ra sự chênh lệch này, có thể dẫn đến hậu quả khó lường, Ngươn Tuệ đại sư chưởng môn phương trượng của phái Thiếu Lâm bỗng tận lực hét lên:

- Mọi người nghe đây ! Chúng ta càng hỗn chiến càng dễ dẫn đến thất bại thảm hại.

Đệ tử của phái nào hãy quay lại và tìm đồng môn của mỗi phái. Các phái hãy họp lại và lập trận mau.

Quần hùng nghe theo sự điều động của Ngươn Tuệ đại sư. Và chẳng bao lâu đến lượt bọn Bắc Cương môn hạ phải bị các loại trận pháp trấn môn của các phái uy hiếp ngược lại.

Nếu điều này làm cho mục Lão tổ phụ nhân phải phẫn nộ một phần thì điều kế tiếp vừa xảy đến đã làm cho mục phải phẫn nộ gấp bội.

Đó là lúc Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên:

- Là Tiêu minh chủ ! Mông Diện Nhân chính là lão họ Tiêu.

Trong một tình huống ngoài dự liệu của Mông Diện Nhân phải bị lộ diện khi bị Viên Kỳ Hải dùng chính pho chương "Mượn hoa hiến phật" mà lão đã truyền thụ để đoạt mất tấm vải trùm đầu của lão.

Ngay khi Mông Diện Nhân phải hiện thân là Uy Hiển Phục Ma Tiêu Đạt Nhân. Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư liền tự ý rời bỏ trận giao đấu đang dang dở để lao qua tử chiến với lão Tiêu.

Mất đi một người, Đại Hà đạo trưởng phải khó khăn lắm mới bình thủ được với Bạch y nữ lang.

Ngược lại, mục Lão tổ phụ nhân ngay khi vòng vây của đối phương đã thiếu vắng đi Đoàn Minh Tứ, mục liền rảnh tay để xạ một ngọn Hắc Sát Phi Trảo về phía Viên Kỳ Hải.

Mục the thé quát lên:

- Khi trước lão thân đã nói những gì, tiểu tử ngươi quên rồi sao? Nạp mạng !

Viu ... Viu ...

Viên Kỳ Hải vì phải nhảy lùi nhường Tiêu Đạt Nhân cho Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư, chưa kịp ổn bình cước bộ lại gặp phải ngọn Hắc Sát Phi Trảo cực kỳ lợi hại của mục lão bà. Chàng kinh hãi đến mức phải luống cuống.

May thay, do luôn lưu tâm đến chàng, Vũ Văn Ngọc Hà kịp thời lao đến và xô Viên Kỳ Hải tránh sang một bên.

- Đại ca, mau tránh !

Soạt ! Viu ...

Chạm mặt Viên Kỳ Hải đã là một điều tức giận, giờ lại thêm sự hiện diện của Vũ Văn Ngọc Hà nữa, mục lão bà càng thêm giận dữ khi nghĩ đến câu chuyện đêm nào, tại Lâm Sơn Tự.

Mục bồng thoát ra, bỏ lại Tiền – Chu nhị lão và Hà Vi Nghĩa để tung hết độc chiêu này đến độc chiêu khác vào Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

- Bọn cẩu oa nhi thật đáng ghét. Lão thân không thể không giết bọn ngươi ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !

Víu ...

Vù ... Vù ...

Vụt ! Vụt !

Nào là Hắc Sát Phi Trảo, nào là Xích Dương Chưởng, rồi là trượng pháp Mê Tung, mục lão bà dồn dập tấn công vào Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

Không ngờ mục lão bà vẫn khắc ghi câu chuyện tại Lâm Sơn Tự, đã bị Viên Kỳ Hải dùng trận thế kỳ môn để lẩn tránh mục. Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải vừa hiệp lực vừa tận dụng binh sinh mới qua được năm chiêu công liên tiếp của mục lão bà.

Nói “qua được” có nghĩa là cả hai tuy vẫn còn toàn mạng nhưng thực sự cả hai cứ phải lùi dài mỗi khi hiệp chưởng chống lại tuyệt học của mục lão bà.

Víu ... Víu ...

Ầm !

Vù ... Ầm !

Ào ... Ào ...

Ầm !

Mỗi một lần chấn kinh vang lên thì Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải lùi chỉ ít là một trượng.

Còn khi phải đối phó với trượng pháp Mê Tung của mục lão bà, cả hai đều phải lùi ngoài hai trượng mới có thể chi trì được sinh mạng.

Càng lùi càng giận, và càng giận thì càng kinh hãi, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà không thể nào ngờ mục lão bà tuổi đã ngoài trăm lại có được thần lực và sự dẻo dai đến vậy.

Và cả hai còn một điểm nữa vẫn không ngờ đến. Đó là cả hai đang bị mục lão bà bức lùi và vô tình là lùi về phía có ngôi Cổ Thành sừng sững nọ.

Tuy đang phải giao chiến với Tiêu Đạt Nhân nhưng Vũ Văn Như Hóa vẫn luôn lưu tâm đến ái nữ là Vũ Văn Ngọc Hà.

Nhìn thấy tình thế nguy ngập đang xảy đến và chắc chắn phải xảy đến cho ái nữ, Vũ Văn Như Hóa thất thanh kêu lên:

- Hà nhi ! Đừng lùi nữa ! Ở phía sau là ...

Tiếng thét vang dội của mục lão bà bỗng xuất hiện làm che mất đi câu gào đê tỉnh của lão Vũ Văn Như Hóa.

- Đỡ trảo này !

Víu.. Víu ...

Bùng !

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà tuy cũng hiệp lực nhưng công phu của Hắc Sát Phi Trảo quá lợi hại của mục lão bà một lần nữa đã bức dội cả hai phải lùi về phía sau.

Mục lại vung trảo:

- Chết !

Viu ...

Bùng !

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà lần này cũng phải lùi và là lùi vào đúng ngôi Cổ Thành.

Ngay tức khắc luồng quái phong xuất hiện.

Do đứng quá gần nên mục lão bà không thể không kinh hãi khi thấy ngọn quái phong xuất hiện có kèm theo những âm thanh kinh người.

Mục vội lùi lại, lùi lại thật xa.

Sự xuất hiện của ngọn quái phong ngay lập tức làm cho mọi người đương chiến phải quan tâm.

Tất cả cùng dừng tay lại để đưa mắt nhìn về phía ngôi Cổ Thành.

Cổ Thành liền biến thành Thạch Phong Thành khi luồng quái phong lần lần che kín lấp Cổ Thành.

Luồng quái phong vẫn không ngớt vùn vủ và làm cho không ít người phải bắn loạn tâm can. Những người này cứ nhìn sững vào ngôi Cổ Thành như những kẻ đang đưa tiễn người thân đi biệt xứ.